

DOSSIER DE PREMSA

Les mentides del 'sí'

INDEX

23/04/2004 - La Vanguardia: <u>'Mas advierte que CiU no apoyará un Estatut que no incluya el concierto económico'</u>	... 4
19/09/2005 – Avui: <u>'Mas replica al PSC que Catalunya castigarà qui rebaixi l'Estatut'</u>	... 5
2/10/2005 – El Punt: <u>'Mas respon al president espanyol que del nou estatut 'no s'ha de tocar res''</u>	... 6
8/10/2005 – ABC : <u>'Artur Mas: Nación tiene que figurar como está, en el preámbulo y en el articulado'</u>	... 7
30/10/2005 – El Mundo: <u>'David Madí: L'Estatut no va de rebaixes'</u>	... 8
4/11/2005 – Avui: <u>'Pujol advoca per retirar l'Estatut si el retallen'</u>	... 9
11/01/2006 – La Vanguardia: <u>'Los líderes pro Estatut se comprometen a no renunciar a la nación ni a la Agencia Tributaria'</u>	... 10
13/01/02006 – El Punt: <u>'Els partits catalans comunicaran avui al PSOE que 'nació' ha d'anar a l'articulat i no al preàmbul'</u>	... 12
23/01/2006 - El Periódico: <u>'Mas anuncia que el finançament s'haurà de revisar en cinc anys'</u>	... 13
23/01/2006 – Avui 'Ibarra: <u>'Han perdut els nacionalistes'</u>	... 14
26/01/2006 – Expansión: Fernández Ordóñez: <u>'No hemos agotado el margen al que podemos llegar en cesión a las CCAA'</u>	... 15
7/02/2006 – El País: <u>'El Gobierno planea duplicar el fondo de solidaridad para las comunidades'</u>	... 16

20/02/2006 – ABC : Zapatero: <u>‘ERC debería apoyar el Estatuto porque seguramente será para siempre’</u> 18
9/04/2006 - La Vanguardia : <u>‘Guerra califica el Estatut de ‘infumable’ y explica cómo ‘se cepilló’ en comisión’</u>	... 21
10/04/2006 - El Punt : <u>‘ERC veu més avalat el no a l’Estatut perquè Guerra diu que l’ha passat per la pedra’</u>	... 22
2/06/2006 – El País : <u>‘Hacienda plantea un consorcio con Cataluña sin apenas contenido’</u>	... 23

Articles d’opinió: Ni un euro més de finançament

6/01/2006 - El País : <u>‘Prisas y urgencias históricas’</u> Josep Huguet	... 24
8/02/2006 – Avui : <u>‘Ni ous ni gallina’</u> ; Jordi Pons	... 25
23/02/2006 – Avui : <u>‘Som un finançament’</u> ; Ramon Tremosa	... 26
18/03/2006 – El Periódico : <u>‘Aeroport i poder’</u> ; Germà Bel	... 27
5/04/2006- El Punt : <u>‘Estatut i finançament’</u> ; Jordi Pons	... 28
6/04/2006 – Avui : <u>‘Inversió garantida?’</u> ; Ramon Tremosa	... 29
27/04/2006 – Avui : <u>‘Sense agència’</u> ; Ramon Tremosa	... 30

Mas advierte que CiU no apoyará un Estatut que no incluya el concierto económico

La federación considera irrenunciable que el nuevo texto fije el modelo de financiación

Artur Mas presentó el decálogo de CiU para la negociación del nuevo Estatut, que debería permitir a Catalunya recaudar sus impuestos y "hablar de tú a tú" con Madrid. "Os apuesto a que pondrán sobre la mesa 17 reformas de Estatuto —avanzó a los presentes—, pero exigiremos que no se nos iguale a los que quieren menos".

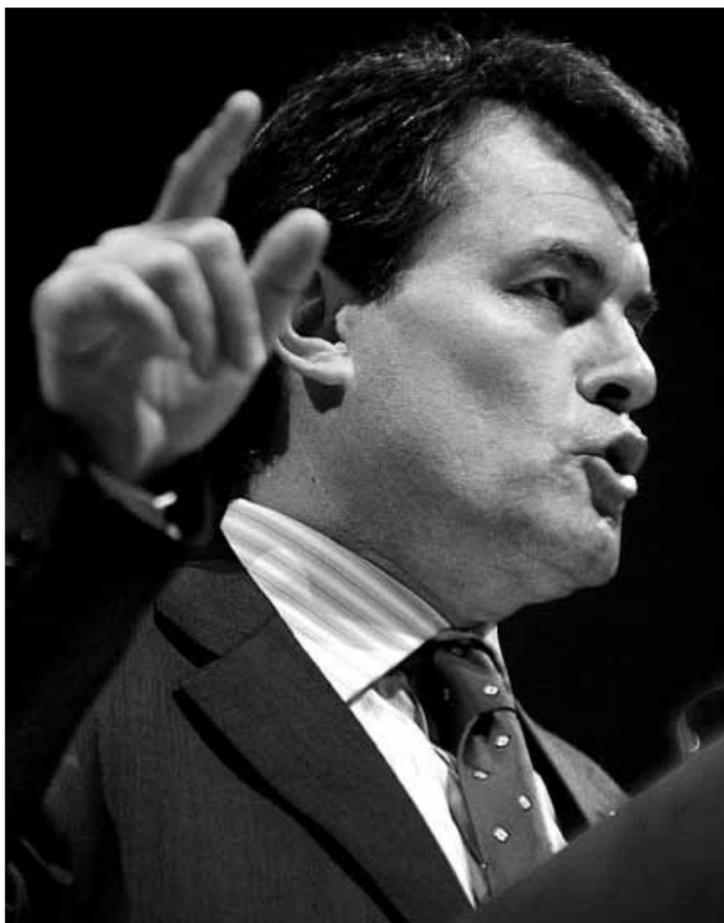
SILVIA HINOJOSA

BARCELONA. — La reforma de la financiación autonómica no entra en los planes del Gobierno socialista para esta legislatura, pero Artur Mas pidió ayer que el anuncio del ministro Jordi Sevilla no empañe las expectativas en Catalunya respecto al nuevo Estatut. "No se puede decir que ahora tengamos muchas esperanzas —dijo el líder de CiU, en referencia al aplazamiento de la nueva financiación avanzado por el titular de Administraciones Públicas—, pero no claudiquemos." Mas pidió ambición a los partidos

catalanes en la negociación del Estatut y expuso, en un acto celebrado en el Palau de la Música, las diez condiciones que CiU considera irrenunciables: la incorporación de un sistema de financiación de concierto económico es la segunda, detrás del reconocimiento de Catalunya como nación.

"Tenemos a nuestro alcance definir qué queremos para nuestro país para los próximos 20 o 25 años", recordó el presidente del grupo de CiU en el Parlament, para destacar la importancia del borrador que redacte la comisión del Estatut en la Cámara catalana. "A los políticos se nos otorga confianza para que no fallemos en los momentos clave, y estamos en un momento así", insistió. Y recordó el compromiso adquirido por José Luis Rodríguez Zapatero antes de ser elegido presidente del Gobierno de aceptar el texto que decida el Parlament. "Es una persona que parece que quiere hacer honor a la palabra dada", dijo Mas del líder del PSOE. Por ello, expresó su confianza en que los socialistas "no tengan la tentación de utilizar al PP como caballo de Troya para aguar, desdibujar y recortar las legítimas expectativas de la mayoría del pueblo de Catalunya".

Artur Mas hizo valer también la presencia aritmética de CiU en el

XAVIER CERVERA

Mas, durante la presentación del decálogo, ayer en el Palau de la Música

Parlament, y recordó el papel "determinante" de sus 46 diputados. "Lisa y llanamente: sin CiU no puede haber nuevo Estatut", señaló.

Junto al reconocimiento de Catalunya como nación, y la incorporación de un sistema de concierto económico, Mas añadió otras ocho condiciones irrenunciables para CiU en la negociación del Estatut: competencias exclusivas e implantación de la Administración única; ampliación y refuerzo de las competencias de la Generalitat en materia de educación, sanidad y relaciones laborales, entre otras; creación de una comisión bilateral Estado-Generalitat para que "Catalunya y España pue-

dan hablar de tú a tú"; participación en órganos e instituciones generales del Estado, como el Tribunal Constitucional y el Tribunal de Cuentas, y en la Unión Europea y la Unesco; capacidad para articular una Administración de justicia catalana propia, en la que el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya sea la última instancia; capacidad de organización territorial y establecimiento de un régimen jurídico propio de derechos y deberes. E hizo un ruego general: "No lo centremos todo en si entra o no en la Constitución, por una vez despleguemos las alas como país y como nación. Sería imperdonable no hacerlo".●

Coscubiela acusa a la CEOE de amenazar la unidad de mercado

MARIANO GUINDAL

MADRID. — El secretario general de Comisiones Obreras de Catalunya, Joan Coscubiela, dedicó gran parte de su intervención ante el VIII congreso del sindicato a responder a las acusaciones realizadas por la patronal CEOE contra la reforma del Estatut de Catalunya.

Según dijo, "la ruptura de la economía de mercado no la están haciendo ni la reforma de los estatutos ni las autonomías, sino las propias empresas, que están utilizando la precariedad como competencia desleal frente a sus adversarios". Según dijo, José María Cuevas está utilizando la reforma del Estatut como una cortina de humo para ocultar lo que realmente está sucediendo y es que "las patronales se han inhibido de modernizar la estructura productiva". "Son los máximos responsables de la fuerte precariedad laboral que existe y se han quedado al margen de las elevadas tasas de siniestralidad que existen como si fuera un asunto que no va con ellos."

Coscubiela afirmó que su sindicato quiere participar en la reforma del Estatut de autonomía con el objetivo de incrementar la competencia de la Generalitat para que aumenten los derechos sociales de los ciudadanos. Mostró su discrepancia con la dirección de CC.OO. por no haber apoyado la aplicación de las tres sentencias del Tribunal Constitucional sobre las competencias de la Generalitat en la formación continua. Señaló, por otra parte, que va a proponer que la reforma de la Constitución incluya el derecho de voto de los inmigrantes.●

Benach plantea a Maragall su inquietud por la escasa producción legislativa del Govern

JOSEP GISBERT

BARCELONA. — Ernest Benach planteó ayer a Pasqual Maragall su inquietud por la poca producción legislativa del Govern, en el primer encuentro oficial que mantuvieron los presidentes del Parlament y de la Generalitat. El hecho de que en los cuatro meses de la nueva legislatura el Govern haya aprobado tan

sólo dos proyectos de ley empieza a ser motivo de crítica por parte de la oposición y de preocupación en algunos de los partidos que respaldan al gabinete de Pasqual Maragall, de ahí que Ernest Benach le hiciera llegar la conveniencia de agilizar la faceta legislativa, según señalaron medios conocedores de la reunión celebrada en el Palau de la Generalitat.

La opinión del presidente de la

Generalitat sobre la cuestión, como ya dejó claro el miércoles en la sesión de control del Parlament, es que no es partidario de aumentar el número de leyes y que, en realidad, por cada ley nueva que se aprobara suprimiría una de las antiguas. El Govern, en cualquier caso, tiene algunos proyectos de ley en cartera, como el que regula el cargo del conseller en cap, que ayer mismo Josep

Bargalló anunció que la intención es aprobarlo a principios de mayo.

El presidente de la Generalitat y el del Parlament analizaron, en el transcurso de un almuerzo, la agenda parlamentaria en concreto y la actualidad política en general, con cuestiones como, entre otras, el calendario de la reforma del Estatut. El análisis proseguirá en las próximas semanas en otro encuentro de Ernest Benach con los presidentes de los grupos parlamentarios, al que asistirá también Pasqual Maragall, y en el que se fijarán los proyectos del Parlament para la legislatura, como la reforma del reglamento y la nueva ampliación de dependencias

en los espacios recuperados del Museu d'Art Modern de Catalunya.

El presidente de la Generalitat, por otro lado, deberá comparecer en breve en el Parlament para informar de la organización del departamento de Presidència después de los cambios habidos en el cargo de conseller en cap con la salida de Josep Lluís Carod-Rovira y la entrada de Josep Bargalló. La propuesta, de CiU, fue aprobada ayer "por cortesía" por PSC, ERC e ICV-EUiA, a pesar de su "extemporaneidad", y contó con la abstención del PP por considerar inoportuno que se hiciera comparecer a Pasqual Maragall para "hablar de la prehistoria".●

- La ampliación que reunifica Europa
- La democracia y los nuevos socios
- La paradoja estratégica
- De Moscú a Bruselas y del Pacto de Varsovia a la OTAN
- El atlas de Europa (1648-2004)

ANÁLISIS PARA TENER OPINIÓN VANGUARDIA DOSSIER

Ya a la venta en quioscos y librerías especializadas

Redacció
BANYOLES

Mas replica al PSC que Catalunya castigarà qui rebaixi l'Estatut

Fa una última crida a Esquerra perquè arrossegui els socialistes a un acord comú sobre el finançament

El president de Convergència i Unió, Artur Mas, va decidir ahir mantenir el pols un dia més amb el PSC i no esperar ni vint-i-quatre hores per respondre a l'últim atac de Pasqual Maragall, que divendres va advertir a la federació nacionalista que Catalunya castigaria qui s'oposi a l'Estatut. Mas, espolsant-se per tant l'allusió directa llençada pel president de la Generalitat, va tornar la pilota als socialistes catalans per indicar-los que qui haurà de "passar comptes" davant dels ciutadans de Catalunya serà aquella formació que hagi defensat una reforma de l'Estatut poc ambiciosa i que "permeti que surti de Catalunya un Estatut rebaixat".

Mas, que va visitar ahir Banyoles (Pla de l'Estany), va seguir aquest joc d'allusions directes entre els dos principals partits catalans a poques hores del tancament del termini de presentació d'esmenes a la proposta de reforma de l'Estatut i, en aquest sentit, va fer una última crida a Esquerra Republicana perquè arrossegui els socialistes catalans a tancar una proposta conjunta amb CiU sobre el nou model de finançament.

Si res no canvia, ERC presentarà avui esmenes pròpies a la proposta del tripartit, avalada en la majoria de punts pel Consell Consultiu. CiU, al seu torn, malgrat el cert acostament dels republicans a algunes de les tesis defensades per CiU sobre el nou règim econòmic, presentarà esmenes basades en la reformulació de la proposta de concert econòmic que van presentar a principi d'aquesta setmana. Els altres temes que separen els partits en aquesta última fase de la negociació del nou Estatut tenen a veure amb els drets històrics, l'educació i

Artur Mas moments abans de la roda de premsa divendres passat a la seu de Convergència

el règim local. Mas, de manera explícita, va emplaçar Esquerra a actuar ara de la mateixa manera que ho va fer el passat 29 de juliol, quan va decidir sumar els seus vots als de CiU per fer un front comú sobre els drets històrics com a base per ampliar les competències en finançament.

En aquest sentit, Mas va apuntar que espera que les esmenes pròpies que presentarà ERC sobre finançament no re-

presentin una "renúncia en tota regla" a un sistema basat en el concert econòmic. "Si els republicans acaben cedint a la pressió dels socialistes, tindran un "enorme problema de credibilitat", va concloure.

Mas, en aquest cas en declaracions a Efe, va aprofitar també per carregar contra el primer secretari dels socialistes catalans, José Montilla, a qui va arribar a comparar amb José María Aznar per titllar

d'inconstitucionals totes les propostes que li desagraden, també en referència al model de finançament defensat per la federació nacionalista. "L'actitud de Montilla em recorda cada vegada més la d'Aznar, perquè tot el que no li agrada ho converteix en inconstitucional", va assenyalar.

Paral·lelament, Mas va aprofundir en la reiterada teoria de la federació nacionalista sobre la diferència de criteris entre

Montilla i Pasqual Maragall. En aquest sentit, el líder de Convergència i Unió va acusar el primer secretari i ministre d'Indústria de "lligar de mans" el president en la negociació de l'Estatut.

Personificant encara més aquestes acusacions, Mas va assegurar que el PSOE està exercint una "pressió" sobre Maragall a través de Montilla, al qual va definir com "la seva corretja de transmissió a Catalunya". No obstant això, el secretari general de Convergència Democràtica va mostrar-se

El líder de CiU compara Montilla amb Aznar perquè veu inconstitucionals les idees que no li agraden

esperançat sobre un acord entre la majoria de les forces polítiques catalanes en el tram final de la negociació del nou Estatut, després que s'hagi tancat el període de presentació d'esmenes al nou text i els partits puguin afrontar el transaccionament de les seves propostes abans que es votin en el ple del Parlament. En aquest punt, Mas va atorgar també un paper protagonista de Maragall al marge de les directrius del seu partit. "Desitjo que el president de la Generalitat tingui més marge de maniobra que el que ha tingut", va afegir.

EL PARLAMENT APROVA EL NOU ESTATUT

Mas respon al president espanyol que del nou estatut «no s'ha de tocar res»

CiU i ERC es disputen la paternitat de la reforma i el mèrit d'haver arrossegat el PSC cap a un text ambiciós

ALBERT SEGURA / Cerdanyola del Vallès

● Artur Mas va respondre ahir José Luis Rodríguez Zapatero que del nou estatut aprovat al Parlament «no s'ha de tocar res» a les Corts espanyoles perquè «això

és el que vol Catalunya». CDC i ERC van reunir ahir els seus consells nacionals, a Cerdanyola del Vallès i Vic, respectivament, i es van disputar el mèrit i la paternitat de la reforma estatutària. El

president de CiU va felicitar-se per haver arrossegat el PSC cap a una «estratègia d'ambició nacional» amb un estatut que «recull gairebé el 100% dels objectius» de la federació. I el president d'ERC,

Josep-Lluís Carod-Rovira, va defensar que si no hagués pactat amb el PSC i ICV per formar govern no hi hauria nou estatut, perquè a l'oposició els socialistes no haurien estat «capaços d'anar tan lluny».

Només 24 hores després que 120 dels 135 diputats del Parlament votessin a favor de la reforma, Mas va haver de recordar al president espanyol: «El text aprovat és el que tenim dret a reclamar i aspirar i si, al Congrés, el PSOE i el PP diuen que s'ha de tocar això o allò els hem de respondre que no s'ha de tocar res.» Carod, en canvi, va treure importància a les «actituds de recel, desconfiança o allunyament que puguin venir de fora de Catalunya» i va negar que el text sigui «una declaració d'independència o un text radical».

Per Carod, amb la reforma «Catalunya envia un missatge a Espanya dient-li que, si l'Estat ha de ser una casa a compartir durant uns anys, tots hi hem d'estar en les mateixes condicions, però aquestes condicions no les poden fixar només uns». El líder d'Esquerra va assegurar que dividendes es va tancar «una determinada manera de fer política, molt respectable, que és la del peix al cove, i es va posar horitzó i llei a les necessitats i els interessos de Catalunya». L'aprovació del nou estatut, per Carod-Rovira, suposa la fi de «la transició política a Catalunya» i del «pujolisme».

Artur Mas, entre Jordi Pujol i Xavier Trias, al consell nacional de CDC; i Josep-Lluís Carod-Rovira, a la fira de Sant Miquel de Lleida. / JUANMARAMOS / LAURENT DOMINIQUE.

L'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, precisament, va fer un discurs d'una hora als prop de 400 assistents al consell nacional de Convergència Democràtica per elogiar la «magistral» tasca negociadora de Mas en el procés de reforma i també alertar de les «rebaixes» que hi

pugui haver a Madrid.

També des de CiU, el secretari general de la federació i president d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida, va mostrar-se convençut que «no tindrem l'Estatut» que s'ha aprovat al Parlament, perquè el PSOE «no admetrà bona part del text». Duran va

reconèixer que es va equivocar quan va predir que el PSC «no votaria un Estatut que sap que després rebutjaria el PSOE». A Duran no li «passa pel cap que Zapatero consideri inconstitucional una proposta aprovada pel seu partit, per un partit dirigit per un ministre del seu govern»,

va dir referint-se al primer secretari del PSC, José Montilla. Artur Mas va dir desconfiar «com administraran això» els socialistes catalans, i va destacar la importància que «per primer cop s'ha aconseguit sumar el PSC a una estratègia ambiciosa de país, en l'àmbit de l'autogovern, inde-

pendentment dels seus lligams amb el PSOE». «D'aquesta manera —va explicar Mas—, hem aconseguit que una part més significativa del país, que podria estar més allunyada d'aquests objectius, ara es fixi en una estratègia d'ambició nacional per Catalunya.»

«Gravíssims conflictes»

● El president del PP, Josep Piqué, va mantenir ahir el to catastrofista de la seva formació sobre l'Estatut i va augurar que el tràmit de les Corts espanyoles comportarà «gravíssims conflictes» dins de l'Estat. Després del comitè territorial dels populars a Igualada, Piqué es va mostrar convençut que es produirà «un greu conflicte amb enormes implicacions polítiques, ja que és molt probable que a Madrid no es ratifiqui, afortunadament». El president del PP va insistir que el text suposa «un perjudici» per als interessos generals i «un retrocés» per al model de societat catalana. Piqué també es va referir a les declaracions de José Luis Rodríguez Zapatero que l'Estatut comportarà «reflexions» per adaptar-lo a la Constitució i va destacar que «si hi havia límits ho hauria d'haver dit molt abans». / E. PRESS

Nadal defensa Rodríguez Zapatero

● El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, va manifestar ahir a Badalona, durant una visita al port, que el president José Luis Rodríguez Zapatero i el PSOE són ara per ara «els millors aliats de Catalunya al Congrés dels Diputats». Nadal va manifestar la necessitat de començar aquesta etapa amb l'Estatut acabat d'aprovar amb «cautela per evitar que qui vulgui se n'aprofiti per crear tensions». Nadal també va assegurar que tenia la tranquil·litat moral que l'Estatut «ja està en marxa» i no va voler entrar a discutir com tornarà de Madrid: «Les Corts

decidiran el que creguin convenient, i finalment el poble de Catalunya decidirà.» Pel que fa a les declaracions de la vicepresidenta del govern espanyol, María Teresa Fernández de la Vega, en què apel·lava al rigor constitucional, el conseller va argumentar que li semblaven «molt ajustades». Nadal va expressar la voluntat de convèncer els ciutadans que amb l'Estatut la governació del país serà millor, perquè «ens permetrà treballar en qüestions com ara l'accessibilitat a l'àrea metropolitana de Barcelona i la protecció del paisatge i el territori català». Pel conseller, cal demostrar

que «és un instrument que serveix a la vida dels ciutadans».

D'altra banda, la consellera d'Interior, Montserrat Tura, va assegurar ahir a Roses que l'aprovació de l'Estatut ha de suposar un gran goig i alegria, sobretot tenint en compte que es va aprovar amb una «amplíssima majoria». Tura va afegir que el nou text representa la voluntat del poble català i no hi ha d'haver veus temeroses. La consellera, però, va reconèixer que tindran dificultats per aprovar el text a Madrid: «Espanya, des dels Reis Catòlics, sempre ha tingut una visió molt centralista.»

ARTUR MAS

Presidente de Convergencia i Unió

«Nación tiene que figurar como está, en el preámbulo y en el articulado»

El dirigente de CiU sostiene que a medio plazo todas las Autonomías se deben hacer a la idea de que **tendrán que vivir «de su propio esfuerzo económico y fiscal»**

ÁNGEL COLLADO

MADRID. Artur Mas (Barcelona 1956) ya no es sólo el heredero de Jordi Pujol, es el dirigente de CiU que logró plasmar en la propuesta de nuevo Estatuto catalán el programa máximo de su partido. Está orgulloso de ese éxito y con él espera llegar al poder en las próximas elecciones autonómicas. Y advierte a Zapatero que si se toca lo que llama la columna vertebral del texto, Convergencia planteará la retirada del mismo. Sobre su gran aportación al proyecto, el sistema de financiación, reconoce que es de difícil digestión para los barones socialistas, pero les recomienda que se hagan a la idea porque a medio plazo cada Autonomía debe tender a arreglarse con sus propios recursos.

—¿Cómo calificaría usted la participación de Zapatero para que saliera adelante el proyecto de Estatuto en Cataluña cuando parecía haber descarrilado?

—El presidente del Gobierno es autor en la medida en que generó unas expectativas muy importantes al mostrarse dispuesto a asumir un nuevo Estatuto que saliera de Cataluña y después aprobarlo en las Cortes españolas. Hay una autoría doble, de los partidos catalanes que más lo hemos impulsado, y de Zapatero, al admitir que podía ser y que casi debía ser.

—¿Se impuso la voluntad de Zapatero a la de buena parte del PSC, que parecía haber renunciado a sacarlo adelante?

—Desconozco el funcionamiento de la casa ajena. Lo que sí sé es que CiU fue decisiva en este proceso, planteó un horizonte ambicioso de autogobierno y que, al final, por la razón que sea, el PSC votó a favor. También es cierto que ahora anunciar enmiendas contra lo aprobado en Cataluña. Quizá no estaban muy convencidos, pero en las posiciones que había fijado CiU hubo un consenso de un 90 por ciento y eso nos da una gran fuerza de negociación.

—¿Considera innegociable que figure el término «nación» en el texto?

—Yo no utilizo la palabra innegociable, pero digo que tiene que salir de las Cortes un Estatuto ambicioso que dé

cumplimiento a la aspiración de autogobierno de Cataluña. Todos los partidos catalanes —Convergencia y Unió, el primero— defenderemos íntegramente lo que allí aprobamos y si PSOE y PP consideran que algo es inasumible, que presenten enmiendas y a partir de ahí nos sentaremos a negociar.

—¿Y si le plantean cambiar el término «nación» por «comunidad nacional» o limitarlo al preámbulo?

—«Nación» tiene que figurar como está, en el preámbulo y en el articulado.

—¿Y admitiría transacciones entre el término «nación» y los cambios en el modelo de financiación?

—Para nosotros hay cinco cosas que son la columna vertebral del Estatuto: uno es la denominación de Cataluña junto con el régimen lingüístico, otro es la forma de relacionarse con el Estado —que debe ser fundamentalmente bilateral—, el tercero es el denominado blindaje de competencias, el cuarto es un incremento del autogobierno y el quinto es el modelo de financiación. Esto es lo que defenderemos de forma íntegra y firme.

—¿Y si se lo enmiendan a fondo, como anuncian en el PSOE, y precisamente en esos puntos?

—Si se desfigura el texto y se rompe esa columna vertebral no nos dejarán otra salida que proponer la retirada del Estatuto y que no llegue a votarse en las Cortes. Pero es un escenario que yo no deseo de ninguna manera; es más, confío en que el Estatuto salga y salga bien.

—Las conversaciones de Rajoy con dirigentes socialistas y el hecho de que el presidente del PP diga ahora que Zapatero va por buen camino, ¿le hacen temer un pacto PSOE-PP?

—No interpreto coincidencias entre los caminos de Zapatero y los de Rajoy. Los populares utilizan a Cataluña y a su propuesta de Estatuto para desgastar al PSOE partiendo única y exclusivamente del puro interés partidista. Zapatero parece que apuesta por reconstruir el encaje territorial en España. Si su apuesta es auténtica, puede que encuentre en CiU un posible alia-

Artur Mas en una tribuna del Congreso

CHEMA BARROSO

do en favor de la España plurinacional.

—Si al final sale el Estatuto, será también el gran éxito de Maragall. ¿Qué espacio político y electoral les quedará a ustedes?

—Le quisiera hacer entender algo que es elemental: el proyecto que ha salido del Parlamento catalán en forma de nuevo Estatuto responde a los principios básicos de actuación y al programa básico de CiU. Un partido independentista no aspira a un Estatuto como éste y un partido federalista no quiere un Estatuto diferenciado, sino que tiende a la homogeneización...

—No será el caso de Maragall.

—Pero puede ser el caso del Partido Socialista, y también del propio Maragall, que no se cansa de repetir que su modelo de Estado es federal y, por lo tanto, igualitario entre todas las Autonomías. El esquema del Estatuto es el de Convergencia i Unió. Estoy muy satisfecho porque el discurso que se impone es el del nacionalismo que representa CiU. Si sale bien de Madrid, todo el mundo habrá entendido que la mayor contribución habrá sido la nuestra y ganaremos las próximas elecciones.

OFFERTA DE APOYO AL GOBIERNO

«Zapatero parece que apuesta por reconstruir el encaje territorial de España. Si su apuesta es auténtica, puede que encuentre en CiU un aliado a favor de la España plurinacional»

No sólo por eso, sino también porque tenemos un tripartito en Cataluña que no lo hace bien en el día a día y en eso somos la alternativa.

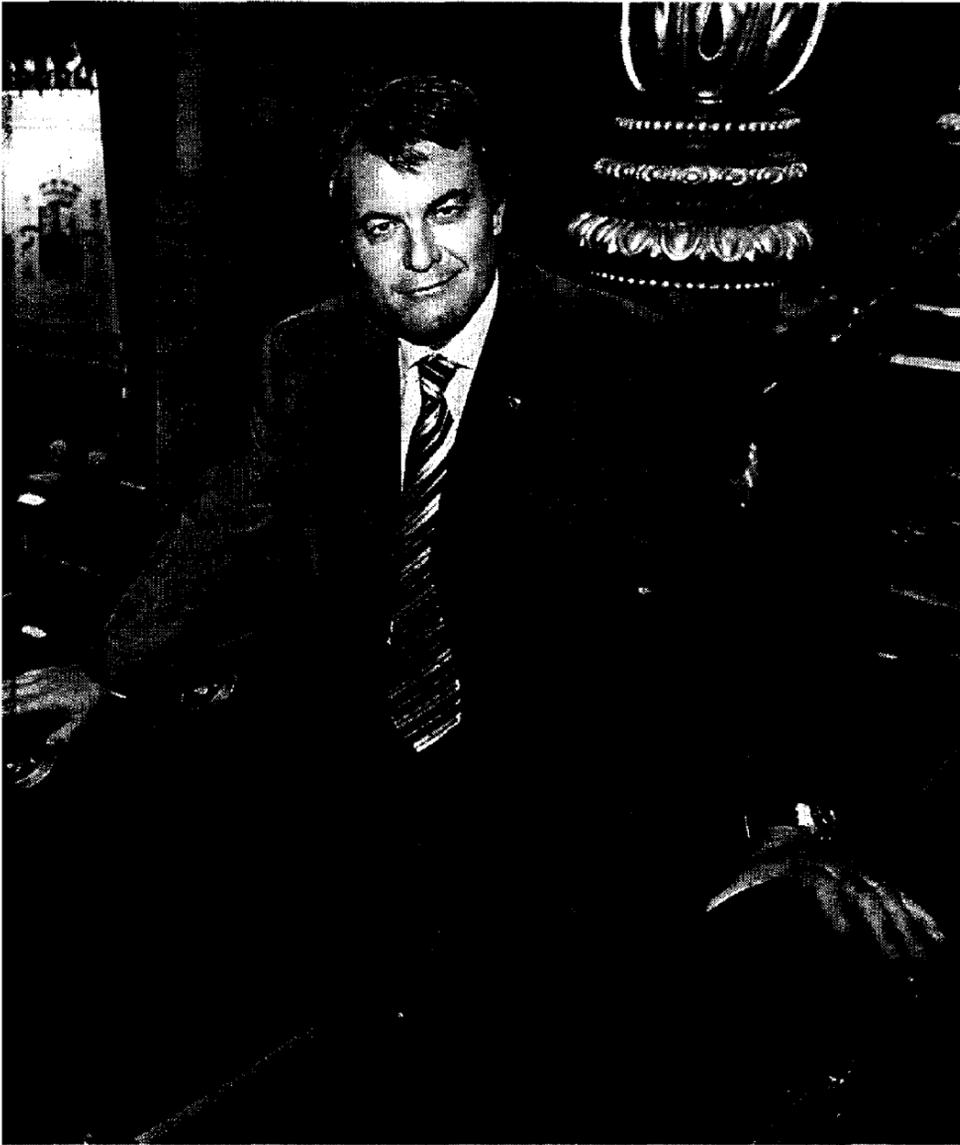
—¿Y no rompe CiU en este Estatuto con su tradición de partido responsable en los asuntos de Estado, que apoyó la Constitución y completó mayorías para apoyar la gobernabilidad en tiempos del PSOE y del PP?

—No es un giro en el sentido de Estado, pero sí generacional. Era lógico que la nueva generación de dirigentes del catalanismo planteara un nuevo horizonte de autogobierno. Fue un presidente norteamericano, Thomas Jefferson, el que decía que cada generación tiene derecho a actualizar la Constitución que escribió la generación precedente. En vez de plantear nuestro proyecto pedazo a pedazo lo hacemos de golpe. Desde España se tiene que entender así. ¿Cuántas veces nos han dicho que explicáramos hasta dónde queremos llegar? Pues ahí está. Es un proyecto ambicioso pero que no rompe el Estado, es un proyecto de evolución de las relaciones de Cataluña con España que permite un encaje más moderno y actual de Cataluña en España.

—En 1978 Convergencia aceptaba que Cataluña era España.

—Y yo sigo diciendo que Cataluña, como perteneciente que es al Estado, forma parte de España y en el proyecto se mantiene. Si no fuera así haríamos una declaración de independencia, no un Estatuto de Autonomía. No es una imposición, es un pacto entre Cataluña y el Estado que aprueban las Cortes españolas.

—¿Qué ha sido del componente libe-

ral y democristiano de su coalición a la vista del intervencionismo del texto?

—¿Intervencionista en qué?

—Economía, deporte, asociaciones, «tiempo libre», aborto... ¡Hasta 227 artículos!

—Niégalo la mayor. No es intervencionista, es que le deja menos margen al Estado central para entrometerse en competencias que tienen que ser propias de Cataluña y eso nos ha llevado a la precisión. Ha sido un criterio jurídico, no político. Los expertos nos aconsejaron que fuera un texto detallista.

—¿Cómo puede aceptar el Congreso un texto que atribuye facultades a la Generalitat hasta para los nombramientos en órganos institucionales que competen a las Cortes como es el caso del Tribunal de Cuentas?

—Lo que dice el Estatuto es que el Parlamento catalán promoverá la modificación de leyes orgánicas que serán aprobadas o no por las Cortes y que darán cumplimiento a algunos preceptos del Estatuto. Es como los Presupuestos, que llevan su ley de acompañamiento.

—¿Cómo espera que Zapatero convenza a Ibarra, Chaves o Barreda para que acepten su propuesta de sistema de financiación separada?

—Pues diciéndoles que a no muy largo plazo ellos tienen que aspirar a tener el mismo sistema de financiación. En algún momento en España todos los territorios tendrán que vivir de su propio esfuerzo económico y fiscal. Esa debía ser una aspiración común en el conjunto de las Autonomías españolas. Afortunadamente la situación es muy

distinta a la de hace 25 años.

—Pero esa corrección de desequilibrios regionales también es fruto del actual sistema de financiación autonómica que ustedes quieren romper.

—No se rompe, sigue habiendo una propuesta a favor de los mecanismos de solidaridad. No queremos quedarnos todo. Quien lo presente así miente.

APOYO DE ZAPATERO

«Zapatero es autor del Estatuto en la medida en que generó expectativas, admitió que el proyecto podía ser y casi que debía ser»

ACUERDOS PSOE-PP

«Si se desfigura el texto y se rompe la columna vertebral del mismo no nos dejarán otra salida que pedir la retirada de la propuesta del Congreso»

EL FONDO DEL PROYECTO

«El esquema del Estatuto es el de CiU. Estoy muy satisfecho porque el discurso que se impone es el del nacionalismo que representamos»

SOLIDARIDAD

«Cataluña tiene peores servicios que los que reciben la solidaridad y, una vez pagada la solidaridad, bajamos en la clasificación por renta. Eso no se puede permitir»

Cataluña debe recaudar y gestionar los impuestos, también los estatales, pero aportaría al Estado por servicios y también por la solidaridad. En el medio plazo deberíamos aspirar a que todo el mundo pudiera vivir de su propia base económica y fiscal, y mientras eso no ocurra seguiría habiendo mecanismos de solidaridad de los que más tienen hacia los que menos, pero limi-

tados en el tiempo y en la cuantía. Lo que ocurre ahora es que Cataluña tiene peores servicios que los que reciben la solidaridad y que, una vez pagada la solidaridad, bajamos en la clasificación por renta de las Autonomías españolas. Eso no se puede admitir, es insolidario con nosotros.

—¿Usted vio a Zapatero dispuesto a aceptar esos principios?

—Lo que puedo contar es lo que yo le dije, no lo que me dijo él a mí. Que CiU no votaría que «sí» al Estatuto si limitaba nuestra capacidad de autogobierno.

—Da la impresión de que en la negociación todo el mundo ha ido de farol y al final el más sorprendido es el Gobierno.

—No sé cómo han ido los demás, pero yo planteé el reto del nuevo Estatuto el 21 de octubre en 2002, cuando CiU gobernaba en Cataluña y Aznar con mayoría absoluta en España. Tres años después, esto ha salido, y como quería Convergencia y Unión. Era un programa perfectamente previsto que colmaba nuestras aspiraciones. Ha costado acercar a nuestras posiciones de tanta ambición de autogobierno a partidos que no tenían esa tradición, como el PSC, pero lo hemos conseguido. No sé si los demás están ahora cómodos con lo ocurrido, que parece que no, pero a nosotros nos llena de satisfacción.

—¿Si el texto se recorta, a su juicio en exceso, pedirán elecciones en Cataluña?

—Es evidente que si no se aprueba el texto en las Cortes el fracaso sería colectivo y habría que llamar a la ciudadanía a las urnas.

—¿Le ha servido a Maragall el debate del Estatuto para olvidarse de gobernar, de la gestión como jefe de un ejecutivo autonómico?

—Es cierto, pero no había una relación causa-efecto. Se podía haber gobernado bien y, al tiempo, promover el Estatuto. El noventa por ciento de los miembros del gobierno de la Generalitat no se ha ocupado de la reforma y, por lo tanto, podían haber dedicado su tiempo a gobernar bien, pero no lo han hecho por las propias disfunciones del tripartito, porque no hay entre ellos cohesión, proyecto común ni valentía en las decisiones.

—¿Qué ha sido de la crisis del tres por ciento, en qué ha quedado?

—Cuando la creó Maragall se nos acusó de chantaje y respondimos que si no superábamos eso no habría un mínimo de confianza entre nosotros para hacer cosas importantes a favor del país. Demostramos desde la oposición, a pesar de haber ganado las elecciones y pese a acusaciones tan graves como aquéllas, que nuestro sentido de responsabilidad es muy grande: incluso en esas condiciones hemos seguido promoviendo un Estatuto bueno, ambicioso. Encima, nos hemos salido con la nuestra.

—¿Qué papel ha tenido Pujol en este proceso?

—Voluntariamente ha intervenido muy poco, porque éste es un proyecto de otra generación del nacionalismo catalán. Pero él conocía el proceso, lo ha seguido y se ha sentido confortado por lo que ha salido al servicio de Cataluña. Ha visto que su obra tiene continuidad.

L'AUTOR CRITICA ELS DIRIGENTS POLITICS QUE VAN A MADRID REPRESENTANT L'ESTATUT GAIRABE DEMANANT PERDO I APROFITA PER DENUNCIAR EL DESGAVELL EN QUE VIU EL GOVERN DEL TRIPARTIT UN COP MES ESCENIFICADA AMB LA ULTIMA REMODELACIO DE GOVERN

A tres dies del debat a les Corts de l'Estatut de Catalunya, CiU referma el seu compromís amb el text aprovat pel Parlament català. I reivindica la necessitat nacional d'aprovar un bon Estatut que renovi el pacte entre Catalunya i Espanya.

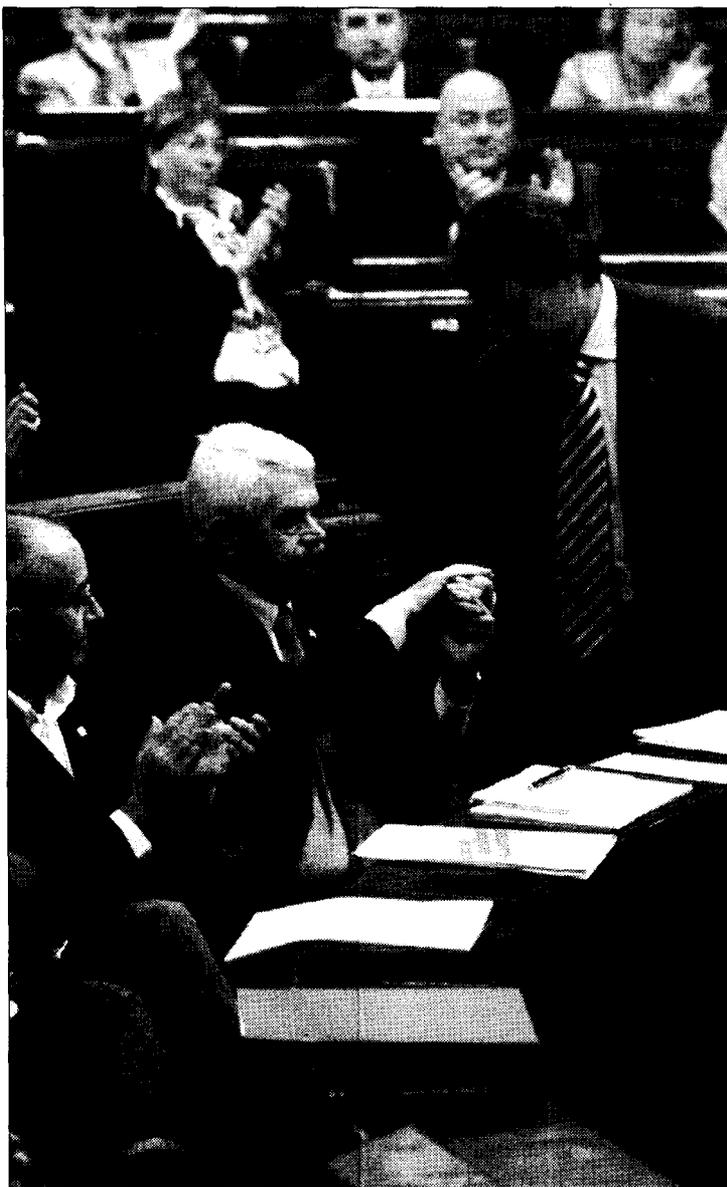
Ho vam dir durant la negociació de l'Estatut a Catalunya i ho refermem ara: a Convergència i Unió no anem de rebaixes. Perquè volem un bon Estatut que permeti afrontar el futur de Catalunya amb majúscules. I avui, tres dies abans de la presentació oficial de l'Estatut al Congrés, sembla que no tothom ho té tan clar. Les darreres setmanes hem pogut veure la millor i la pitjor cara de Catalunya i d'Espanya.

La millor cara de Catalunya, el passat 30 de setembre amb un país orgullós i que creia en el poder de les seves institucions. La pitjor, la Catalunya covarda dels darrers dies, la que tot i saber que ha fet les coses ben fetes ja abaixa el cap i demana perdó. De l'eufòria i la confiança de fa un mes hi ha qui ja dubta de la legitimitat de la proposta estatutària. Ara no hem de tenir por. Ara no és l'hora de plantejar-nos rebaixes en les reivindicacions nacionals, que tot just fa un mes donaven per bones el 90% dels diputats. Vam fer les coses bé i n'hem d'estar orgullosos. Vam aprovar un Estatut constitucional i ho vam fer legitimament, a través del nostre Parlament. Així doncs, què se'ns pot retreure? De què hem de tenir por? A CiU ho tenim clar: de res.

Tampoc podem obviar l'esperpèntica remodelació de Govern que ha fet miques el prestigi del país. Una remodelació que se'ns ha volgut vendre com a solució definitiva per acabar amb el Dragon Kahn sense frens que fa dos anys que mareja el país, però que només és un pedaç. I mal cosit. La unitat i el prestigi del Govern català, avui per avui, són ficció. Catalunya ha hagut de carregar, de nou, amb les febleses d'un President desautoritzat i en constant crisi de confiança amb el seu propi partit i els seus so-

L'Estatut no va de rebaixes

DAVID MADI

DOMENEC UMBERT

cis. I tot per salvar un equip de govern que avui només s'aguantava per les tres firmes que van rubricar el Pacte del Tinell. CiU reivindica deixar aparcat a Catalunya l'instint de supervivència del tripartit i recuperar la unitat del 30 de setembre per defensar

a les Corts la integritat de l'Estatut no presentant-hi esmenes. CiU complirà el compromís de país i defensarà al Congrés el mateix text que va defensar al Parlament català. Caldrà veure fins a quin punt, PSC, ERC i ICV es comprometran amb l'Estatut i

amb Catalunya i no es deixaran endur per un sucursalisme de vodevil que només el Partit Socialista podria justificar perquè no té grup propi a les Corts.

També Espanya ens mostra la seva pitjor cara. La d'uns partits, el PSOE i el PP, que patien un anticatalanisme atàvic amb l'única voluntat d'incrementar rèdits electorals. La transició ens queda lluny però els 25 anys transcorreguts des que vam encetar Constitució i Estatut no han solventat els defectes crònics de relació entre Catalunya i l'Estat. Per això vam demanar un nou Estatut i vam treballar perquè del Parlament català en sortís un text ambiciós tot i saber que a Madrid hi hauria una cursa d'obstacles sense concessions. No ens estranya la reacció desaforada del Partit Popular, de certs sectors del PSOE i de personatges públics de diversos àmbits però, no per això hem de deixar-la de condemnar. L'atac a què se sotmet els ciutadans de Catalunya és voraç i només induïx a la crispació social sense sentit. Espanya no ho fa bé.

I de res serveixen ara els copets a l'esquena, banyats amb brindis de cava, per escenificar el suport a uns empresaris, els catalans, que veuen com dia rere dia, els qui els representen a les institucions de l'Estat els posen a l'ull de l'huracà de les batalles polítiques. Menys brindar sota els flashos dels mitjans de comunicació i més actuar des de la rera guarda per evitar crispació al carrer i boicots que no porten enlloc. Només quan s'accepti que Catalunya pot renovar el seu pacte amb Espanya sense posar en perill la diversitat de l'Estat, Espanya ho farà bé. I l'aprovació del nou Estatut és una bona oportunitat per a demostrar-ho.

A Convergència i Unió volem representar la millor cara de Catalunya, la de la fermesa de conviccions, la que està disposada a dialogar tant com es pugui perquè, d'una vegada per totes, surti la millor cara d'Espanya.

David Madi es portavoz de CDC

Pujol advoca per retirar l'Estatut si el retallen

Redacció

PALMA DE MALLORCA

Jordi Pujol va advocar ahir per retirar l'Estatut del Congrés si durant la seva tramitació se'n modifiquen les "tres parets mestres", que des del seu punt de vista són el reconeixement de la identitat catalana, el blindatge de les competències i el nou model de finançament.

L'endemà de la presa en consideració de l'Estatut per part de les Corts espanyoles, l'expresident va recordar que el text aprovat a Catalunya és bo, però que no hi ha cap garantia que acabi tirant endavant amb els seus continguts actuals. Al contrari, es pretén "imposar un Estatut rebaixat" en els tres àmbits abans assenyalats, la qual cosa situaria les forces polítiques catalanes davant un "problema" sobre si s'ha de retirar o no.

Abans de pronunciar una conferència a Palma organitzada per l'Institut d'Economia Ignasi Vilallonga, també va expressar la seva satisfacció per "l'elegància i la categoria" de les intervencions de dimecres dels representants de CiU, PSC i ERC, i ho va destacar com la nota més positiva del debat al Congrés de Diputats.

Aïllament del PP

En canvi, va criticar durament el del líder del PP, Mariano Rajoy, perquè "no entén bé el que és el Parlament de Catalunya", perquè pel dirigent popular "el poble català no existeix". Per l'expresident de la Generalitat, el PP s'ha situat en una estratègia profundament "agressiva" que l'aboca a una situació d'"aïllament" polític, perquè en aquests moments cap altra força política secunda les seves posicions anticatalanes. Quedar-se sol és "dolent" per a qualsevol partit, va advertir, i va apuntar que per a CiU seria impossible en el futur arribar a acords amb els populars com els que va establir a finals dels noranta.

Precisament, per Pujol l'enrenou que ha generat l'Estatut a Madrid demostra que Catalunya "no és una autonomia més". Si no fos així, va afegir, aleshores el PP i el PSOE no haurien usat el text aprovat pel Parlament com a "projectil per fer-se mal entre ells". Insistent en la mateixa idea, va comparar l'Estatut amb una "pedra gran", usada com a projectil perquè és una proposta "potent" que demostra que Catalunya és "un país de veritat". ■

Los líderes pro Estatut se comprometen a no renunciar a la nación ni a la Agencia Tributaria

Maragall lidera una posición de firmeza de las fuerzas catalanas que provoca malestar en el PSOE

Los partidos catalanes que apoyaron el Estatut se comprometieron ayer a no claudicar durante la negociación del texto en aspectos esenciales, especialmente la definición de Catalunya como nación y la creación de una Agencia Tributaria catalana bajo control de la Generalitat. El president Maragall pidió unidad y responsabilidad.

JORDI BARBETA
IÑAKI ELLAKURÍA

BARCELONA. – Todos quieren el acuerdo pero no cualquier acuerdo que desvirtúe la propuesta de Estatut surgida del Parlament, y hay cuestiones esenciales que los cuatro partidos que apoyan el Estatut se comprometieron ayer a fijar como irrenunciables. Entre ellas dos de los puntos que han creado más controversia con el Ejecutivo de Zapatero: que la definición de Catalunya como nación ha de figurar en el texto del articulado y que una sola Agencia Tributaria opere en Catalunya bajo control total o mayoritario de la Generalitat.

La cuestión de la Agencia Tributaria no generó diferencias entre los líderes del cuatripartito pero sí del conseller de Economía, Antoni Castells, que se incorporó a la reunión a petición del president Maragall. El president entregó un documento sobre el estado de la negociación elaborado por Castells de acuerdo con las conversaciones del conseller con el vicepresidente Solbes que prácticamente no fue tenido en cuenta por los líderes de los partidos. Al

Joan Saura ayer entrando en el Palau de la Generalitat

contrario, la idea de dos o incluso tres agencias tributarias operando en Catalunya –estatal, catalana y compartida, cada una con sus burocracias y sus inspectores– fue rechazada de plano por Artur Mas, Joan Puigcercós y Joan Saura, que se comprometieron a defender una única agencia tributaria catalana o mixta pero con mayoría de la Generalitat en el consejo de dirección, que se encargaría de gestionar todos los impuestos independientemente de qué administración ingre-

sara finalmente los rendimientos.

Sólo Castells se mostró en contra de la Agencia Tributaria argumentando que “esto el Gobierno y el PSOE no lo aceptan de ninguna manera”. Sabía lo que decía Castells, no en vano el conseller lleva varios días trabajando con el vicepresidente Solbes la propuesta del ministerio y ayer mismo los negociadores de CiU se encontraron por la tarde con el no rotundo del Gobierno y del PSOE (véase página 15).

Precisamente, Artur Mas repro-

chó al conseller que la base de la negociación no debía ser el criterio del ministerio sino la propuesta que aprobó en su día el Parlament de Catalunya.

El presidente de la Generalitat, Pasqual Maragall, propició ayer el encuentro en el Palau de los líderes de los partidos que apoyaron el Estatut: Artur Mas, de CiU; Manuela de Madre, del PSC; Joan Puigcercós, de ERC, y Joan Saura, de ICV. Todos los participantes valoraron la reunión como satisfactoria, aunque por la tarde trascendió cierto malestar en el PSOE por considerar que el president estaba liderando una posición de firmeza de las fuerzas catalanas. La reunión fue sugerida en primera instancia por el dirigente de ERC, Joan Puigcercós, y fue el Partit dels Socialistes el que consideró que era el presidente de la Generalitat quien debía liderarla.

La reunión empezó con una intervención del president Maragall, que destacó la importancia del momento y la necesidad de defender con unidad y firmeza la propuesta catalana. Inmediatamente después tomó la palabra Artur Mas, que defendió la concreción de los aspectos esenciales y el compromiso de retirar el Estatut si no se cumplían, considerando que no puede triunfar la negociación si no se está dispuesto en caso necesario a utilizarlo como “un as en la manga”. En ese momento hubo unos segundos de tensión con el líder de ICV, Joan Saura, que proclamó: “Ahora no es el momento de retirar ni de amenazar, sino de negociar”.

Tras casi dos horas de reunión, los líderes comparecieron ante los medios y el republicano Joan Puig-

Mas, Puigcercós y Saura rechazan la propuesta de Castells por considerar ineficaz un exceso de agencias tributarias

cercós especificó punto por punto los aspectos que se consideran esenciales y por lo tanto irrenunciables: nación, financiación, tipología de las competencias y asegurar la competencia de la Generalitat en justicia, puertos, aeropuertos y trenes de cercanías, inmigración y educación.

Los líderes catalanes se volverán a reunir el próximo domingo a las once de la mañana en el Palau a propuesta del president Maragall. Antes, habrá otra convocatoria de carácter técnico y todo para preparar la última fase negociadora.

La vicepresidenta del PSC, Manuela de Madre, se mostró optimista respecto al acuerdo aunque dijo preferir “una máquina de coser” –que ayude a unir los pedazos– que un “as en la manga”. ●

La columna vertebral

TÉRMINO NACIÓN

La definición de Catalunya como nación ha de figurar en el articulado.

COMPETENCIAS

Ha de fijar con claridad la tipología de las competencias de la Generalitat.

JUSTICIA

El Estatut ha de garantizar la competencia en justicia y asegurar que el TSJC será la última instancia judicial.

AEROPUERTOS

Deberá asegurar la competencia de la Generalitat en los aeropuertos y puertos, así como en las estaciones de cercanías de Renfe.

INMIGRACIÓN

Deberá asegurar la competencia en la expedición de permisos de trabajo a los inmigrantes.

EDUCACIÓN

Deberá asegurar la competencia en educación.

FINANCIACIÓN

Una sola Agencia Tributaria catalana o compartida pero con mayoría de la Generalitat que gestione todos los impuestos, independientemente de cuál sea la administración que se quede finalmente con los rendimientos.

Els partits catalans comunicaran avui al PSOE que «nació» ha d'anar a l'articulat i no al preàmbul

CiU discrepa en la defensa dels drets i deures i el PSC, en els drets històrics i l'administració única

TIAN RIBA / Barcelona

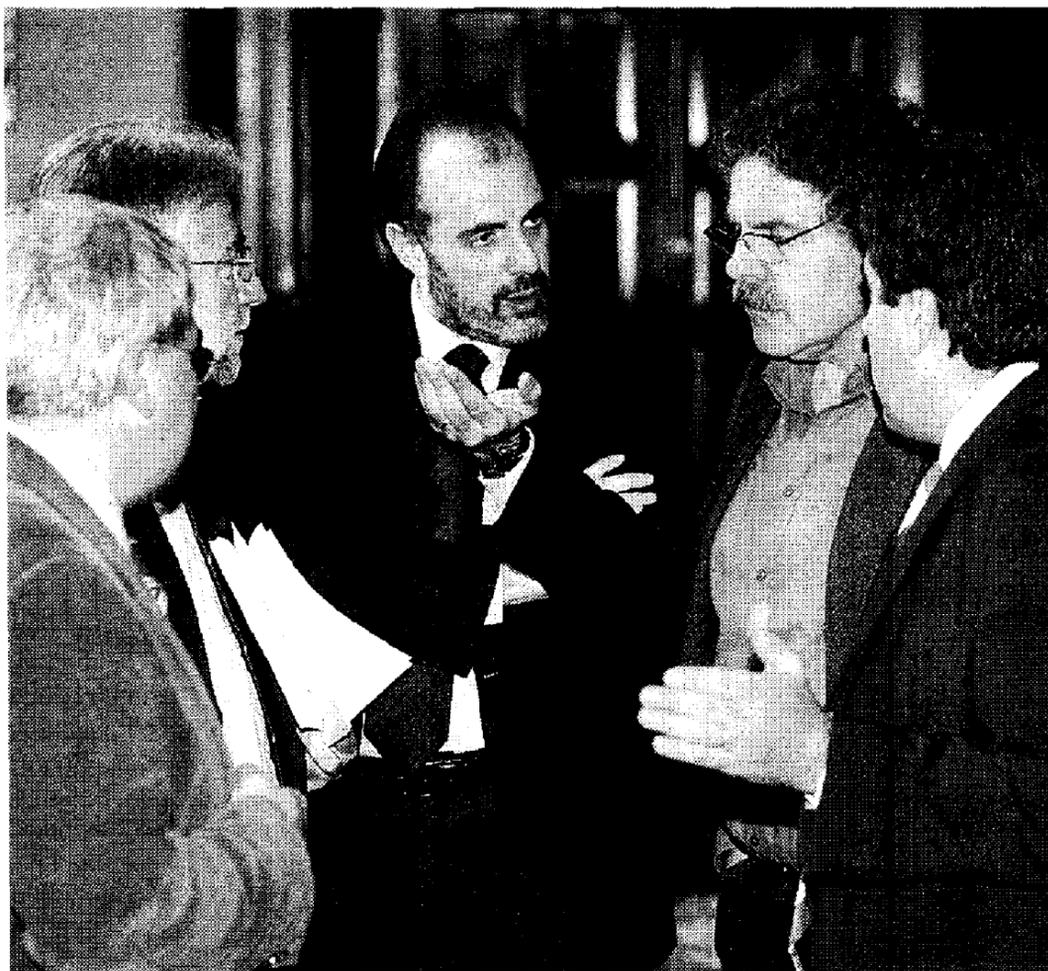
● Els partits catalans van refermar ahir en una reunió conjunta que la definició de Catalunya com a «nació» s'ha d'incloure en l'articulat de l'Estatut i no traslladar-la al preàmbul,

que no té valor jurídic, tal com la vicepresidenta del govern espanyol, María Teresa Fernández de la Vega, va anunciar ahir. Els representants de CiU, el PSC, ERC i ICV-EA ho traslladaran avui al PSOE en

la reunió multilateral que mantindran aquest matí al Congrés. Aquesta unitat, però, no es manté en altres aspectes, ja que CiU discrepa de la defensa d'alguns drets i el PSC ho fa en drets històrics i administració única.

CiU, o més aviat UDC, com va constatar ahir el ponent d'ICV Jaume Bosch en la reunió preparatòria de la negociació d'avui, vol pactar amb els socialistes espanyols la supressió dels articles del títol de drets i deures que obren la porta a legalitzar l'eutanàsia i l'avortament, entre altres aspectes. El socialcristià Josep Sánchez Llibre va explicar que se senten «incòmodes» amb determinats articles i considera que si hi ha retallades en aspectes rellevants, com les competències i el finançament, CiU té dret a suprimir aspectes d'un títol al qual van votar en contra al Parlament. Però ERC i, sobretot, ICV, lamenten que no es poden reobrir temes que el PSOE no qüestiona.

El PSC, en canvi, no en fa cavall de batalla. El ponent Miquel Iceta va insinuar que està d'acord amb CiU des del moment que diu que «tots estem disposats a usar el procés» de negociació amb el PSOE «des d'un punt de vista flexible» perquè hi hagi acord. Així justifica de passada que el PSC sigui l'únic dels quatre partits catalans que discrepi en la defensa de la disposició addicional d'actualització dels drets històrics i en la que atorga

Camp, Sánchez Llibre, Ridaio, Tartà i Homs, ahir abans de començar la reunió al Parlament. / G. MASSANA

a la Generalitat el paper d'administració ordinària de la Generalitat a Catalunya. En el primer cas, el PSC defensa l'article 5, que consagra uns drets històrics que Iceta considera de «nova generació», singulars de Catalunya i no vinculats al règim foral. En el segon cas, el PSC ja va votar en contra al Parlament de la «desaparició»

de l'administració de l'Estat a Catalunya.

La reunió d'ahir va servir en tot cas per fer un índex de desacords amb el PSOE i fixar propostes conjuntes de mínims —amb matisacions del PSC en immigració i seleccions— per a la negociació, sense entrar en el finançament, aspecte que, si no s'acorda, anul·la tota

la resta. L'element més significatiu, a banda de «nació», és la no-acceptació per part dels partits catalans de les competències exclusives «falses» —que el PSOE vol remetre a la legislació «general»— i l'acord perquè en les compartides les bases que fixi l'Estat ho siguin per llei i només estableixin principis.

Mas i Duran continuen negociant el finançament

● Artur Mas i Josep Antoni Duran i Lleida van continuar ahir negociant el finançament amb el Ministeri d'Economia i amb el PSOE en una reunió celebrada, en aquest cas, a Barcelona. Per part del PSOE hi van ser el portaveu al Congrés, Alfredo Pérez Rubalcaba, i el secretari d'Estat d'Hisenda, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, a més del primer secretari del PSC i ministre, José Montilla. La reunió, que es va fer en un hotel, es va saldar amb acord en la capacitat normativa de la Generalitat sobre els impostos cedits, però es manté la discrepància sobre l'agència tributària, que CiU vol única encara que sigui consorciada amb la de l'Estat amb preeminència de la Generalitat, mentre que el PSOE en defensa una per als impostos propis de la Generalitat i els cedits totalment, una de l'Estat i un consorci per als compartits. En la reunió també es va parlar de l'aportació a la solidaritat, la participació en els impostos de l'Estat i les garanties d'inversió a Catalunya.

Mas anuncia que el finançament s'haurà de revisar en cinc anys

► CiU s'arroga el mèrit del «salt endavant» que suposarà l'Estatut

► El líder nacionalista reclama eleccions catalanes després del referèndum estatutari

MONTSERRAT BALDOMÀ
BARCELONA

L'Estatut que sortirà de les Corts té «abast generacional» i suposa un important «salt endavant», però no satisfà al cent per cent les aspiracions de CiU, per això el seu president, Artur Mas, ja va avançar ahir que la reivindicació nacionalista, especialment en finançament, no ha arribat a la seva meta. La gestió de l'administració tributària i la cistella d'impostos, va anunciar, s'hauran de revisar en un termini màxim de cinc anys. Això sí, no serà necessari tocar l'encara nonat Estatut.

Divuit hores després d'abandonar la Moncloa, després de segellar amb José Luis Rodríguez Zapatero l'acord que permet tirar endavant l'Estatut, Mas va explicar el contingut del pacte. Amb americana i corbata, i amb la satisfacció pintada a la cara, va ser rebut amb aplaudiments pels dirigents de la federació que van anar a la seu de CDC. Mas va voler compartir els flaixos amb Josep Antoni Duran Lleida, Jordi Pujol i Xavier Trias.

LA RAÓ DE SER // Malgrat reconèixer que en els dos temes més espinosos que ell i Zapatero van desencallar a la Moncloa –nació i finançament– l'èxit no és complet, va subratllar la importància de l'acord.

En el primer cas, perquè les Corts votaran que Catalunya «és una na-

► Mas, amb Pujol i Duran, ahir a la seu de CDC, a l'informar dels detalls de l'acord.

ció», encara que aquesta definició figure en el preàmbul. En el segon, perquè encara que no s'assembla ni de bon tros al model similar al concert que recollia el text del Parlament, el compromís amb el president suposa «un canvi en profunditat en el sistema de finançament». Com a exemple d'aquest avanç, va citar que per primer cop Catalunya es quedarà amb més del 50% dels impostos que paguen els seus ciutadans i empreses. «Només això dona raó de ser al nou Estatut», va dir.

CiU, va proclamar el seu president, s'ha tornat a revelar com «la

força catalana decisiva» a l'aconseguir un acord de «gran importància» amb el Govern que suposa «un salt endavant» en l'autogovern de Catalunya. «I això, estant a l'oposició a Catalunya i no sent soci preferent del PSOE», va afegir. Pujol, que va donar per conjurat el perill d'«autogol», va felicitar els negociadors i va aplaudir la seva estratègia de buscar el sí estant disposats a dir no. «Tenim dret a atribuir-nos una bona part de l'èxit», va postillar l'expresident.

El president fundador de CiU, que dies enrere liderava el front convergent antiestatut, va advertir que per

«tirar Catalunya endavant» no n'haurà prou amb un nou Estatut, «per bo que sigui». «Però aquesta –va dir– és una altra història». Va ser Mas qui, poc més o menys, es va encarregar de relatar-la.

CITA AMB LES URNES // I la història es resumeix en una reclamació: aprovat l'Estatut a les Corts i celebrat el preceptiu referèndum a Catalunya, s'han de convocar eleccions catalanes. «Seria bo per a Catalunya que aquest Estatut el desenvolupés un nou Govern», va sentenciar Mas, que va demanar a Pasqual Maragall i al

interioritats

AIGUA I CAFÈ PER AGUANTAR

► Més de sis hores van estar Zapatero i Mas negociant a la Moncloa. En aquest temps, no van prendre ni un trist pisco. Cafè i aigua com a únic aliment entre les cinc de la tarda i gairebé la mitjanit. De fet, Mas va pensar que a les nou ja seria fora i podria sopar amb la seva dona, Helena Rakosnik, que l'esperava en un hotel madrileny, però el pacte es va resistir més del previst. Fins a tres vegades assegura Mas que li va dir a Zapatero «deixem-ho, no ens posem d'acord», però el president del Govern insistia a continuar.

► Zapatero i Mas havien conversat per telèfon divendres a la tarda i havien comentat les seves diferències. Dissabte, el líder de CiU va rebre un missatge: «El president t'espera demà a les cinc de la tarda». Per evitar ser vist al pont aeri, Mas i la seva dona van optar per viatjar amb el cotxe oficial del líder convergent, el mateix en què van tornar ahir, a temps d'oferir una conferència de premsa a Barcelona. Mas tornarà avui a la Moncloa. ¿Què és el que va oblidar a casa de Zapatero? La foto.

tripartit que no actuïn de manera «egoista» esgotant la legislatura i que pensin en «els interessos del país». No per casualitat, Mas va buscar desacreditar el president a l'advertir que l'Estatut sortirà «sense que Maragall hi hagi intervingut pràcticament per a res».

En aquesta història, Mas també va esbossar una futura aliança amb el PSOE. Si l'Estatut ha de comportar un canvi de parella de ball, va dir, «ja es veurà amb el temps». O sigui, en la pròxima legislatura. CiU, va continuar, «no renuncia a implicar-se més en la governabilitat». ≡

Ibarra: “Han perdut els nacionalistes”

■ Celebra que només es reconegui “una nació” i que no s’accepti la bilateralitat

Redacció
MÉRIDA

El president extremeny, Juan Carlos Rodríguez Ibarra, ha dit avui que està “francament content” amb el resultat de l’acord entre el Govern i CiU sobre l’Estatut de Catalunya “perquè els nacionalistes han perdut”, ja que no han aconseguit cap de “les coses diferenciats que van plantejar”.

En declaracions a EFE, Ibarra va destacar que queda clar que només hi ha una nació: l’espanyola, “la resta són nacionalitats o regions”, mentre que en finançament tampoc s’ha aconseguit un sistema bilateral, al marge de la LOFCA, “on ells cobraven tots els impostos”.

Quant a la creació d’una agència tributària única per a Catalunya, entén que no existirà, ja que hi haurà dues agències, una que cobrarà els impostos cedits o propis de Catalunya i una altra, l’estatal, “que ha existit, existeix i existirà”. Respecte a competències exclusives, assegura que les que recull l’acord “estan totes dins de la Constitució”, de manera que entén que els quatre punts “més conflictius” de la reforma “s’han resolt en contra de les tesis nacionalistes”.

Com a conclusió, Ibarra se sent “francament content” perquè té la convicció d’haver complert amb la seva responsabilitat de criticar la negociació. En aquest sentit ressalta que en els últims mesos ha “lluïtat moltíssim” dins del PSOE i ha hagut de “patir” fins i tot que gent del partit el titllés de traïdor, com dissabte Manuela de Madre. ■

LA REFORMA DE LA FINANCIACIÓN AUTONÓMICA

“No hemos agotado el margen al que podemos llegar en cesión a las CCAA”

Hacienda defiende que el nuevo sistema de financiación pactado por el Estatut es justo. Admite que las autonomías más dinámicas obtendrán más ingresos. Fernández Ordóñez advierte de que las autonomías del PP respaldarán el modelo.

C. CUESTA / P. GONZÁLEZ, Madrid

El Estatut no ha dejado demasiadas horas de sueño al secretario de Estado de Hacienda. Miguel Ángel Fernández Ordóñez ha sido pieza clave en las negociaciones con la Generalitat para reconducir el proyecto inicial de estatuto de autonomía que partió de la Cámara catalana y convertirlo en un modelo “transmisible al resto de comunidades autónomas”, como señala en una entrevista con EXPANSIÓN. El resultado está en la mesa “es razonable” y “puede poner en apuros al PP”.

Pregunta: ¿No puede traducirse el pacto del Estatut en una pérdida de ingresos del Estado con destino a Cataluña?

Respuesta: El Estado no se queda con menos. Las comunidades reciben ahora una cantidad en concepto de cesión de impuestos, más un fondo de suficiencia, que se suma. Ahora, el total va a ser el mismo, lo que varía es que la composición entre participación en impuestos y transferencias se altera a favor de dar más peso a la participación en tributos. Ni el Estado ni las comunidades autónomas tienen más, o tienen menos, en el año cero de la reforma. De ahí en adelante, si el sistema se generaliza a todas, sí que habrá un efecto, pero para las más dinámicas. Ahora, hay comunidades que están teniendo crecimientos muy importantes, como Murcia o como las del arco mediterráneo, lo que está afectando a sus necesidades de sanidad, de educación, de infraestructuras... y, sin embargo, sus recursos no crecen de la misma forma. Lo mejor del nuevo sistema es que acaba con el hecho de que las autonomías no vean reflejados en sus ingresos la marcha de su economía.

P: ¿El nuevo sistema es un buen modelo para el conjunto?

R: Yo creo que el sistema es bastante razonable. Hemos pasado de un sistema de transferencias, ignorando completamente lo que pasaba en cada territorio, a otro con participación. Cuando el PSOE introdujo la cesión del 15% del IRPF en su anterior Gobierno empezamos a dar un paso en este sentido. ¿Qué hizo el PP? Pasar del 15% al 33%, con buena lógi-

El secretario de Estado de Hacienda, Fernández Ordóñez, en un momento de la entrevista. / Rafa Martín

“ Las comunidades más dinámicas mejoraran sus ingresos con el nuevo sistema”

ca, porque transfirió la sanidad, entre otras cosas. ¿Qué hacemos nosotros ahora? Pues avanzar en ese sentido. Y el sistema todavía queda por debajo, en nuestros cálculos, de lo que están consumiendo las comunidades. Todavía hay una parte del fondo de suficiencia que no será aportación de unas y otras, sino aportación del Estado. No se ha agotado el margen hasta donde se puede llegar en cesión. Pero también es verdad que ahí había una razón para mantener el 50% del IRPF, porque el Estado, aunque gasta poco en sus ministerios todavía tiene unas funciones de solidaridad, de pago de la deuda y de aportación a la UE; no es sólo Defen-

“ La sanidad, educación y el resto de servicios básicos se van a prestar en igualdad en todas las autonomías”

sa y Exteriores, son cargas que no las tienen las comunidades. **P:** ¿Cómo se va a orquestar la contribución de las comunidades al sistema de solidaridad? **R:** El sistema de financiación introduce la capacidad fiscal como uno de los criterios, y esto es importante. Pero hay una definición clara de que a las comunidades ricas se les van a ajustar sus recursos, para garantizar que la sanidad, la educación, y todos los servicios del estado de bienestar se presten en igualdad en todo el territorio nacional. Si hace falta dinero en Extremadura o en Andalucía para que la educación sea igual que en Cataluña y en Madrid, estas últimas co-

“ Cataluña va a pasar de recibir a tener que aportar al fondo de suficiencia autonómico”

munidades van a tener que pagar. Cuestión que, por cierto, nunca discutieron los catalanes. Yo creo que el sistema ha quedado bien, pues avanza en la racionalidad, respetando el principio de solidaridad, pero reconociendo que, las que más avanzan, tienen más necesidades. En la medida en que una comunidad reciba más por IRPF, que está creciendo de forma importante, por ejemplo, en Castilla-La Mancha, o el IVA aumente espectacularmente, como en Murcia, las autonomías van a ganar más. Y no va a tener que ver con que sean ricas o pobres. Tiene que ver con el dinamismo de la economía: si una rica crece poco, recibirá

menos; si una pobre crece mucho, recibirá más. Junto a ello, habrá mecanismos de solidaridad, como el fondo de suficiencia, donde habrá más comunidades que aporten, como le va a pasar a la propia Cataluña. También estará la inversión del Estado, orquestada a través del Fondo de Compensación Interterritorial, dirigido a los pobres. Y adicionalmente, y felizmente durante otros siete años por lo menos, los fondos que vienen de Europa.

P: ¿Con qué celeridad se pondrá en marcha la reforma?

R: La implantación del nuevo sistema será lenta. Habrá que ver cómo quedan el resto de

“ Las comunidades gobernadas por el PP saben que esta reforma les conviene y están de acuerdo”

los estatutos de autonomía. Y habrá que incorporar las reformas del sistema de financiación en la LOFCA.

P: ¿Van a publicarse las balanzas fiscales?

R: Yo el tema de las balanzas fiscales no lo mezclaría con la financiación, porque las variables que se meten son muchísimas, y luego, los sistemas se pueden hacer bien o mal. Ahora, el criterio de que la inversión en infraestructuras sea en función del PIB, que es lo que se ha introducido a raíz del pacto con Cataluña, es relativamente razonable.

P: ¿Qué respuesta pueden dar las comunidades del PP a esta reforma?

R: En las comunidades del PSOE todo el mundo está de acuerdo. Lo han entendido bien. A las comunidades del PP, como Madrid, Valencia, Baleares, Murcia, es un tema que les interesa lógicamente, porque se ven favorecidas. Tenemos un antecedente, que fue el de la financiación sanitaria. Ahí, el partido quería que se opusieran, pero al final se abstuvieron. Ahora, todos estos dirigentes autonómicos deberían convencer a la dirección nacional del PP de que esto es bueno. Y romper así el clima de crispación.

Pág. 34 Pacto sobre la financiación

PEAJE FISCAL

“El traspaso de la inversión de un fondo a otro seguirá exento”

Pese a que se han eliminado la mayoría de las diferencias fiscales entre los productos de ahorro, el traspaso de la inversión de un fondo a otro sigue siendo exento beneficiando a los fondos de inversión.

P: ¿Cuál fue la reflexión en Hacienda sobre el peaje fiscal de los fondos?

R: En principio debía haberse quitado esta exención, pero, finalmente, ha quedado como el único punto donde el fondo de inversión se ha visto favorecido respecto al resto. La razón es que cumple una función de competencia importante en el sector de los fondos de inversión. Si un fondo maltrata al cliente, o tiene una comisión elevada, y le ofrecen otra menos elevada, pues se pasa sin necesidad de tener que pagar el peaje fiscal. Pero aparte del asunto de la equidad, el elemento más importante del tipo único para el ahorro, lo que es decisivo, es que supone un gran paso en competencia. Ahora, cuando alguien contrata un producto le dan un folleto en el que la mitad de las páginas son para explicar las ventajas fiscales. Y yo estoy convencido de que la nueva competencia que vamos a introducir va a producir más actividad; es evidente que va a haber más ahorro, porque van a empezar a aparecer nuevos productos. Así pasó, por ejemplo, cuando se liberalizaron los tipos pasivos, y aparecieron las supercuentas. Ahora, los efectos de competencia van a ser fantásticos.

P: ¿Es posible que en la tramitación parlamentaria se extienda la exención por traspaso de inversión a todos los productos de ahorro?

R: Eso supondría una gestión endiablada. Sería ingestible. Al margen del coste que supondría. La única opción era quitarles esta ventaja fiscal a los fondos de inversión. Y ya hemos decidido que no, porque la tramitación parlamentaria es para mejorar el texto, no para empeorar lo que ya se ha presentado en el anteproyecto.

EL PAIS

MARTES 7 DE FEBRERO DE 2006
Año XXXI. Número 10.472

DIARIO INDEPENDIENTE DE LA MAÑANA

www.elpais.es

EDICIÓN CATALUÑA
Precio: 1 euro

El Gobierno planea duplicar el fondo de solidaridad para las comunidades

La Comisión Constitucional inicia la tramitación del Estatuto de Cataluña

El Gobierno pretende "aumentar sustancialmente" el Fondo de Compensación Interterritorial, fijado este año en 1.169 millones de euros, para compensar la pérdida de ingresos que experimentarán en España las regiones que tenían la consideración de Objetivo 1 en el reparto de fondos europeos para el desarrollo. El ministro de Economía y Hacienda, Pedro Solbes, está dispuesto a asumir la propuesta del Gobierno andaluz para duplicar la cuantía de ese fondo.

Todos los fiscales del Supremo avalan que al etarra Parot se le aplique la refundición de penas

Los 24 fiscales y sus cuatro jefes de las dos secciones de lo penal del Supremo apoyaron ayer que se aplique la refundición de penas que pide el etarra Henri Parot. ESPAÑA. Página 24 / Editorial, pág. 12

EL 'NUEVO Barajas' registra retrasos en un tercio de los vuelos en su segunda jornada de rodaje. ESPAÑA. Página 27

LAS CARRERAS universitarias podrán diseñarse a la carta y se reducirá el número a la mitad. SOCIEDAD. Página 32

GAS NATURAL acepta las condiciones de Economía a la OPA sobre Endesa. ECONOMÍA. Página 54

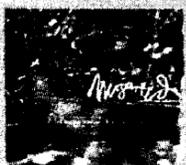
EL CAVA compensa con las exportaciones la caída del 6,6% de las ventas en España. ECONOMÍA. Página 56

HALLADOS MUERTOS bajo las rocas los dueños de la masía sepultada por un alud. CATALUÑA. Página 1

Mozart

'Conciertos para trompa y orquesta'

EL PAÍS ofrece hoy a sus lectores, por 2,95 euros, el libro-CD de Mozart *Conciertos para trompa y orquesta*, con el solista inglés Alan Civil. Mañana, *Música masonica*.

El Fondo de Compensación Interterritorial es uno de los principales instrumentos del Ejecutivo central para compensar los desequilibrios territoriales mediante la inversión en las comunidades con menos recursos y más necesitadas. El presidente del Gobierno ha insistido en los últimos meses en que este fondo, que ahora beneficia fundamentalmente a las comunidades de Andalucía, Galicia, Castilla-La Mancha, Extremadura y Castilla y León, es el que permite garantizar la solidaridad en la asignación de los recursos públicos.

El consejero andaluz de Economía y Hacienda, el ex ministro José Antonio Griñán, defendió ayer la necesidad de "incrementar sustancialmente los recursos" del Fondo de Compensación Interterritorial "hasta duplicar sus dotaciones actuales" y modificar los criterios que regulan qué comunidades se pueden beneficiar "para permitir que las regiones que pierden la consideración de Objetivo 1 en la UE puedan tener un instrumento para adaptarse de forma suave a la pérdida de fondos".

Por otra parte, la Comisión Constitucional del Congreso inició ayer los trabajos de la ponencia sobre la reforma del Estatuto de Cataluña con el rechazo del PP y la amenaza de ERC de no apoyar el texto. Página 17

Isabelle Dinoire, ayer en el hospital de Amiens. / REUTERS

"Ahora tengo una cara, como todo el mundo"

Isabelle Dinoire, la mujer de 38 años a la que hace dos meses le fue trasplantada la barbilla, los labios, la nariz y una de las mejillas, que le habían sido arrancadas por su perro, compareció ayer públicamente en el hospital de Amiens. "Ahora tengo una cara como todo el mundo", dijo Isabelle, quien anunció su intención de reemprender su vida laboral y volver con sus dos hijas. Pese a las dificultades que muestra al hablar (no puede cerrar la boca y tiene el labio inferior paralizado), ayer leyó un largo texto, respondió a varias preguntas e incluso se rió a carcajadas en un par de ocasiones. Página 31

Las protestas por las caricaturas de Mahoma causan seis muertos en países islámicos

Las protestas por la publicación de las caricaturas de Mahoma en varios periódicos europeos se han cobrado sus primeras víctimas mortales. Al menos cuatro personas perdieron la vida ayer en Afganistán por disparos de la policía, mientras que un adolescente falleció en Somalia durante una manifestación violenta frente a las oficinas de organizaciones humanitarias. La primera víctima se produjo el domingo en Beirut, donde un hombre cayó desde el tercer piso del edificio —en llamas— que alberga la Embajada danesa en Líbano. Las protestas continuaron ayer por todo el mundo islámico.

Por su parte, la Unión Europea pidió a los gobiernos de los países musulmanes que garanticen la seguridad de los europeos, sus intereses económicos y sus embajadas. Páginas 2 a 4

● Arabistas, sociólogos, políticos, teólogos y líderes islámicos critican los estallidos de violencia y piden respeto a las religiones. Páginas 34 a 36

Detenidos cuatro policías locales de Marbella por la muerte de un hombre durante su arresto

Cuatro agentes municipales de Marbella fueron detenidos ayer por orden judicial tras la muerte de un hombre de unos cuarenta años al que habían arrestado en la calle. El fallecido, de complejión corpulenta, había increpado a varios paseantes cuando regresaba de la playa, al parecer en estado de embriaguez, lo que motivó la intervención de los policías locales. Varios testigos de la detención aseguraron que los agentes golpearon al hombre antes de que falleciera. Página 26

La Ley de Igualdad ampara la discriminación en favor de la mujer en las empresas

Las empresas podrán imponer "exclusiones, reservas y preferencias" para eliminar la desigualdad que padecen las mujeres. Así consta en el borrador del anteproyecto de Ley de Igualdad, que abre la puerta a la discriminación positiva en el ámbito laboral. Toda conducta discriminatoria por razón de sexo será nula de pleno derecho y dará lugar a "una indemnización disua-

soria". El texto también introduce la inversión de la carga de prueba, de forma que cuando en un proceso judicial se deduzca la existencia de "indicios fundados" de discriminación, "corresponderá al demandado la aportación de una justificación objetiva y razonable, suficientemente probada, de las medidas adoptadas y de su proporcionalidad". Página 30

Tu destino es el

SIN CUOTA ANUAL, SIN CAMBIAR DE BANCO.

10%

Te devolvemos hasta el 10% en todas tus compras en hipermercados y grandes almacenes*.

SOLICITA YA TU TARJETA EN EL TELÉFONO GRATUITO

900 811 118

24 HORAS AL DÍA, 365 DÍAS AL AÑO
(INDICANDO LA REFERENCIA AVCA29152)

OFERTA VÁLIDA SÓLO PARA CLIENTES NUEVOS.

*Consultar condiciones en: www.tudestinoeseldiez.com

El Gobierno planea duplicar el Fondo de Compensación Interterritorial

El Ejecutivo dedicará el superávit de las Administraciones a paliar la pérdida de fondos europeos

LUIS R. AIZPEOLEA, Madrid
El Gobierno planea duplicar el Fondo de Compensación Interterritorial (FCI) de las comunidades para paliar la pérdida de fondos europeos. Esta propuesta la plantearán

hoy el vicepresidente económico, Pedro Solbes, y el ministro de Administraciones Públicas, Jordi Sevilla, en la sesión del Consejo de Política Fiscal y Financiera, que celebrarán con los consejeros económicos de las auto-

mías. De la reunión de hoy, la primera tras el pacto sobre el Estatuto catalán que el PSOE ha logrado con PSC, CiU e ICV, surgirá el grupo que reformará el modelo de financiación autonómica, vigente desde 2001.

El Gobierno tiene previsto destinar el superávit de las Administraciones Públicas de este año a compensar la pérdida de fondos europeos con un aumento sustancial del FCI. Este fondo, cuyo objetivo es corregir los desequilibrios interterritoriales y compensar a las comunidades autónomas más pobres, está dotado para 2006 con 1.159 millones de euros (192.000 millones de pesetas), según los Presupuestos Generales del Estado. Las comunidades autónomas más beneficiadas por el FCI son Andalucía, Galicia, Castilla-La Mancha, Extremadura y Castilla y León.

El presidente del Gobierno, José Luis Rodríguez Zapatero, ha insistido, en sus últimos discursos, en la necesidad de dar mayor peso a este fondo que, según la Constitución, es el de solidaridad por autonomía y que, con el paso del tiempo ha ido debilitándose. Ayer mismo lo recordó en la reunión de la Ejecutiva Federal del PSOE. El destino del FCI son las inversiones en infraestructuras en las comunidades, que es "donde más se materializa la solidaridad interregional", según fuentes gubernamentales.

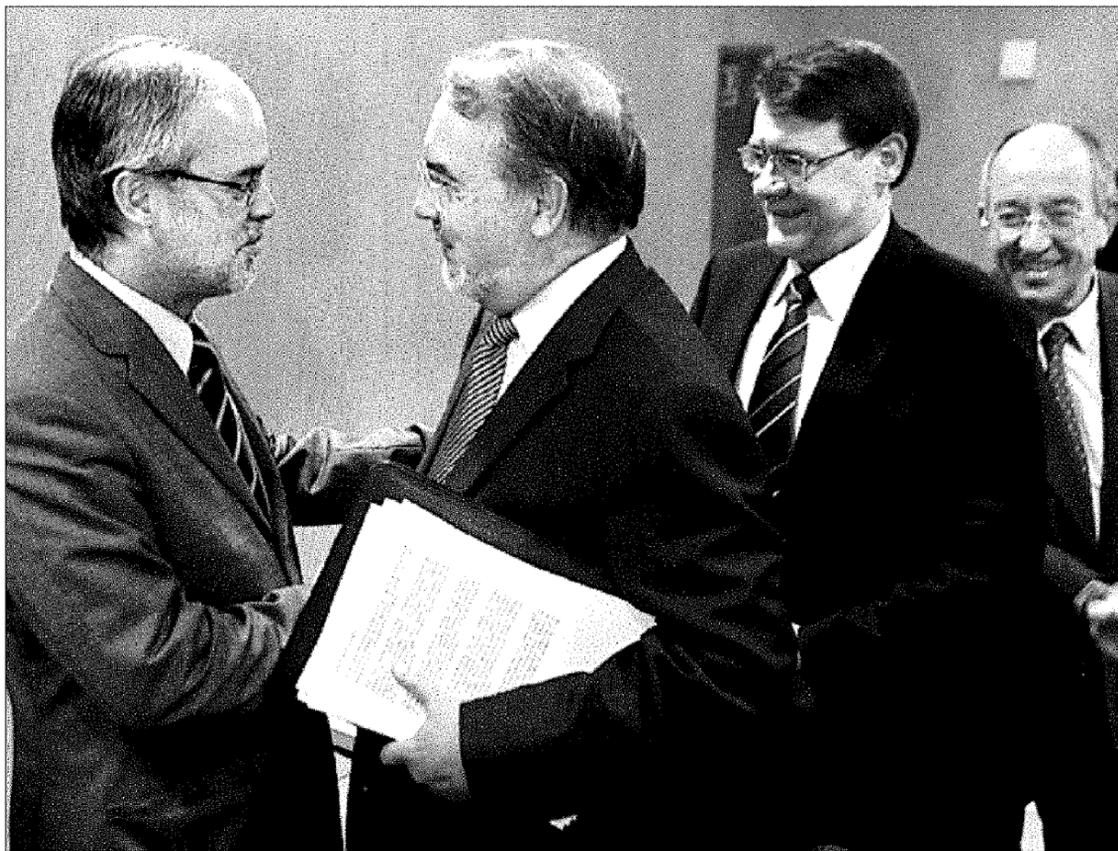
Precisamente, la Junta de Andalucía es una de las proponentes del aumento del FCI y su consejero de Economía, José Antonio Griñán, reclama al Ministerio de Economía y Hacienda que supere el doble de sus actuales recursos; esto es, que se sitúe por encima de los 2.300 millones de euros. Griñán argumenta que "las inminentes perspectivas financieras de la Unión Europea hasta 2013 cierran un ciclo y exigen un rediseño del FCI".

Recursos

Su propuesta, además de reclamar que se dupliquen los recursos del FCI, contiene el "establecimiento de una senda anual estable de evolución para sus recursos, ligada al crecimiento del PIB". También plantea que las comunidades autónomas que pierden la consideración de Objetivo I en la Unión Europea "puedan tener un instrumento nacional para adaptarse de forma suave a la pérdida de fondos para la financiación de inversiones".

El Gobierno sitúa esta propuesta dentro del plan de reforma del modelo de financiación autonómica que hoy abordará la reunión del Consejo de Política Fiscal y Financiera, con la constitución de su grupo de trabajo, una vez que afronte la reforma del IRPF, que es el primer punto del orden del día.

Tanto Solbes como Sevilla expondrán el acuerdo al que llegaron el Gobierno y el PSOE con CiU, PSC e ICV sobre la financiación en el Estatuto de Cataluña, hace 15 días, y cuyas líneas generales servirán de base para reformar el modelo de financiación autonómica vigente desde 2001. Los socialistas ya anunciaron, entonces, que reformarían al regresar al Gobierno, y tanto Solbes como

El consejero de Economía de la Generalitat de Cataluña, Antoni Castells (a la izquierda), con el vicepresidente económico, Pedro Solbes, el pasado septiembre. A la derecha, Jordi Sevilla y Miguel Ángel Fernández Ordóñez. / GORKA LEJARCEGI

Zapatero compromete para Madrid 860 millones más al año, según Simancas

EL PAÍS, Madrid
El secretario general de los socialistas madrileños, Rafael Simancas, aseguró ayer que el presidente del Gobierno, José Luis Rodríguez Zapatero, ha comprometido para la Comunidad de Madrid un aumento sustancial de los fondos estatales para inversión territorializada.

Simancas aseguró ayer que, en 2007, el porcentaje de inversión estatal en la Comunidad de Madrid será similar a la aportación de esta autonomía al producto interior bruto (PIB). Ese porcentaje se sitúa en el 17,7% mientras que en los Presupuestos de este año, la partida desti-

nada a inversión estatal en Madrid fue de 2.600 millones de euros (el 13,3% del total). Con la subida comprometida por Zapatero, Madrid ganará el próximo año 860 millones de euros más y alcanzará una inversión estatal garantizada total de 3.460 millones de euros.

El Gobierno socialista se ha comprometido con los partidos catalanes a incrementar su inversión en infraestructuras durante los próximos siete años de manera que se equipare en porcentaje a la participación de esa comunidad en el PIB nacional, lo que supondrá, al menos 3.300 millones de euros más de lo que ha

recibido hasta ahora repartidos en los próximos siete años. Ese compromiso está pendiente de la aprobación por el Congreso de los Diputados, que está tramitando el nuevo Estatuto de Cataluña.

Simancas aseguró que el aumento de la inversión estatal para la Comunidad de Madrid supondrá "más desarrollo y bienestar para todos" y permitirá "mejorar la política de viviendas, las infraestructuras de transporte, y las nuevas obras para garantizar el abastecimiento de agua para el consumo y la industria en toda la Comunidad".

Más información en *Madrid*

Sevilla señalan que el agujero de la sanidad ha sido la piedra de toque de la deficiencia del modelo vigente.

El Gobierno, con la reforma del modelo de financiación, pretende dotar a las comunidades autónomas de suficiencia financiera, aumentando sus ingresos para que, de ese modo, puedan regular de modo más eficaz sus gastos. Esta decisión política cuenta con el apoyo de las comunidades autónomas gobernadas por los socialistas, como la Junta de Andalucía.

El acuerdo, generalizable a todas las comunidades, aumenta los porcentajes de los rendimientos de los impuestos, del 33% al 50% en IRPF; del 35% al 50%, en el IVA,

y del 40% al 50%, en los impuestos especiales. También aumentará la capacidad normativa en el IRPF.

La sesión de hoy del Consejo de Política Fiscal y Financiera servirá, también, al Gobierno para calibrar la reacción de las comunidades autónomas gobernadas por el PP. Los líderes de este partido han anunciado un rechazo frontal al proyecto de Estatuto de Cataluña.

El Gobierno pretende que la reunión transcurra por el cauce institucional, pero si las comunidades gobernadas por el PP pasan al ataque, tiene previsto recordar el llamado "Pacto del Majestic" de Barcelona, acordado por el entonces presidente de la Generalitat catala-

na, Jordi Pujol, y el candidato a la presidencia del Gobierno, José María Aznar, en mayo de 1996, y que, con ese pacto, se aseguró su investidura como presidente.

El Pacto del Majestic supuso el aumento de la cesión del 15% del IRPF al 33% para Cataluña, así como nuevas competencias, como el Tráfico por la vía del artículo 150,2 de la Constitución, que delega competencias exclusivas del Estado para las comunidades autónomas. "Fue un pacto bilateral que hizo el PP con la Generalitat de Cataluña para asegurar la investidura de Aznar, y cuyas líneas maestras fueron generalizadas a otras comunidades autónomas", señalan fuentes gubernamentales.

El líder del PSOE quiere que los barones expliquen en toda España el Estatuto catalán

ANABEL DÍEZ, Madrid
En la ejecutiva del PSOE todos estuvieron ayer de acuerdo con las reflexiones de su secretario general, José Luis Rodríguez Zapatero, respecto a la interpretación que el Partido Popular está haciendo en toda España sobre el Estatuto de Cataluña. La tesis de que "se rompe la solidaridad" y que "los españoles dejan de ser iguales" extendida por el PP está calando, y sobre todo enfrenta a Cataluña con el resto de España. Claro está que Zapatero, y con él su ejecutiva, niegan esa tesis, sobre todo tras el último texto acordado entre él mismo y el líder de CiU, Artur Mas.

Pero ha llegado el momento, a la vista de la intensa campaña del PP para mantener esas acusaciones, de que el PSOE trate de contrarrestar con "una información veraz", según estimó ayer su secretario general. Asistentes a la reunión señalan que Zapatero se dirigió especialmente a los presidentes autonómicos del PSOE, los barones, para que ellos sean la vanguardia en la explicación de que el Estatuto de Cataluña no afectará a la solidaridad entre comunidades tal y como se verá en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, que es dónde se aprobará.

"Ellos tienen la máxima credibilidad en sus comunidades autónomas para explicar que no es cierto lo que dice el PP", resumen estas fuentes. Tanto el presidente del PSOE y de la Junta de Andalucía, Manuel Chaves, como el presidente de Extremadura, Juan Carlos Rodríguez Ibarra, se mostraron inmediatamente de acuerdo. No obstante, el dirigente extremeño se quejó de que a veces no es fácil contrarrestar al PP, porque los nacionalistas, con sus declaraciones, alientan el sentimiento de que han obtenido ventajas sustanciosas.

El error de Rajoy

Lo cierto es que, por primera vez, tanto Zapatero como otros miembros de la ejecutiva reconocen que callar o no responder a la campaña del PP, basada ahora en recogida de firmas por toda España, perjudica al Gobierno, al sembrar la duda también en parte del electorado del PSOE. "Tenemos que deshacer la imagen de que Cataluña se lo lleva todo en detrimento de las demás", señaló un asistente.

Pero la dirección del PSOE cree que, cuando haya un acuerdo de todas las comunidades sobre financiación, el PP resultará perjudicado. Así lo expresó el secretario de Organización, José Blanco, al finalizar la reunión. "En la pasada legislatura, José María Aznar cometió un error definitivo: meter a España en una guerra en contra de la mayoría. En esta legislatura, Rajoy ha cometido un error que también será definitivo: enfrentar a Cataluña con el resto de España".

Barcelona

Lunes 20

febrero de 2006

ABC

Año CIII

Número 32.944

Precio: 1 euro

FUNDADO EN 1903 POR DON TORCUATO LUCA DE TENA

Rafael Villaseca, consejero delegado de Gas Natural: «Endesa hace una contumaz judicialización» **66**

El TAU de Vitoria logra su quinto título de Copa del Rey de Baloncesto al imponer su calidad frente al Pamesa Valencia (85-80) **71**

Diez pasos para dejar de fumar. Hoy, con ABC, tercer CD-Rom por 1,95 euros **95**

ENTREVISTA DE ABC A JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

«ERC debería apoyar el Estatuto porque seguramente será para siempre»

El presidente afirma que «la fórmula del Estado autonómico unitario no está en cuestión»

El presidente del Gobierno expresa su deseo de que ERC, pese a la multitudinaria manifestación del sábado en Barcelona, acabe dando su conformidad al Estatuto catalán porque «ha contribuido a él» y, además, «seguramente será para siempre». Rodríguez Zapatero también analiza, en la segunda entrega de su entrevista con ABC, la marcha de la economía, de la que se siente especialmente satisfecho, y anuncia que «en marzo se puede concretar el acuerdo para la reforma del mercado de trabajo». **Editorial y 10**

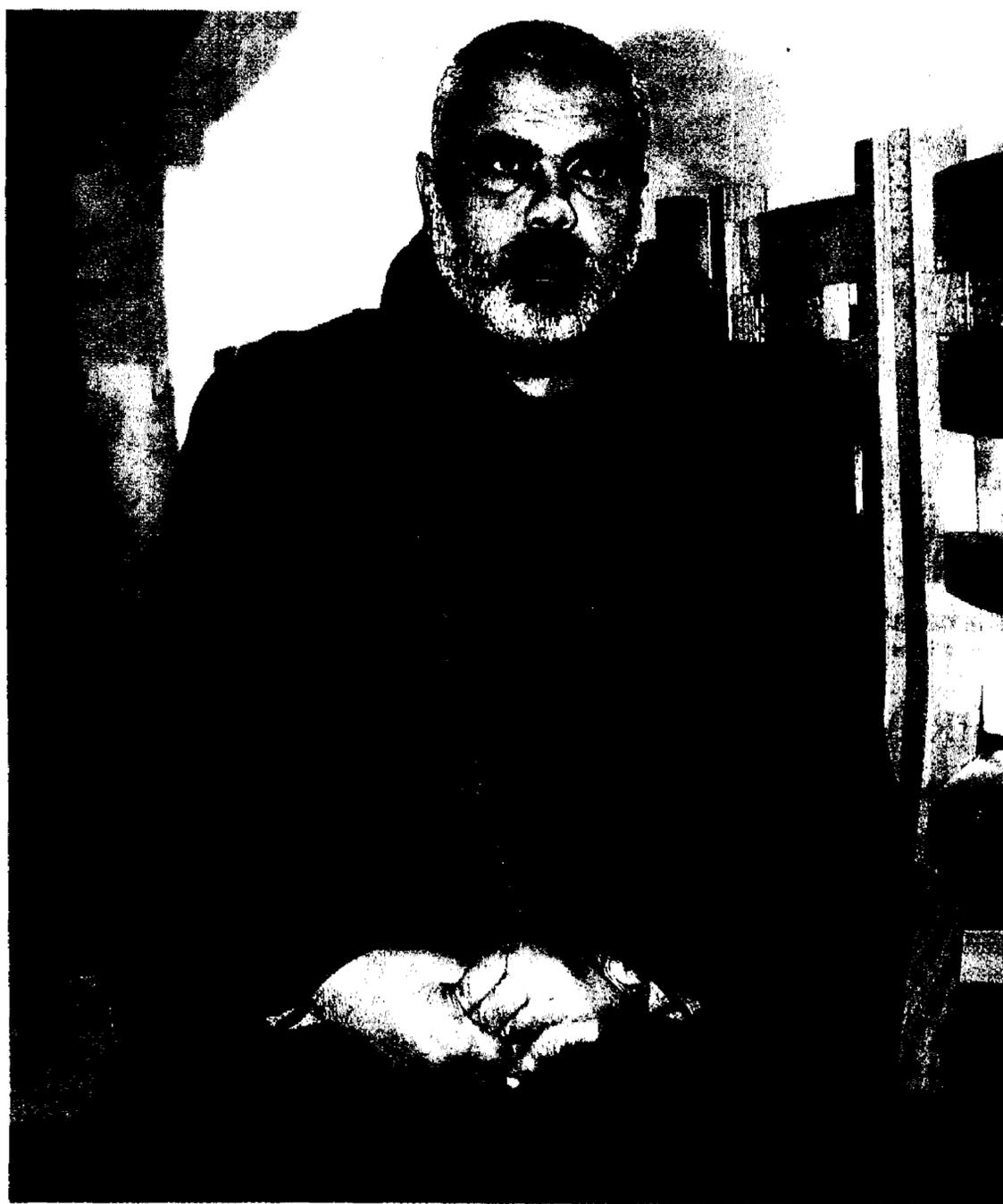
RESPUESTA AL LLAMAMIENTO DE ZAPATERO EN ABC

Rajoy condiciona su apoyo a la política antiterrorista a una «rectificación inmediata»

«Es la única decisión patriótica que cabe en estos momentos» **13**

Acuerdo entre los partidos alemanes para recortar el poder de los Länder

● Limitan las atribuciones de las regiones para dar más eficacia al Estado **Edi. y 40**

Ismail Haniyeh, cabeza de lista de Hamás y próximo primer ministro palestino, reza ayer en su casa de Gaza **AP**

El Gobierno israelí tilda de «terrorista» a la Autoridad Nacional Palestina **42**

Tu destino es el

10%

Te devolvemos hasta el 10% en todas tus compras en supermercados y grandes almacenes*

SIN COTIZACIÓN, SIN CAMBIAR DE BARRA

SUBÍTELA YA TU TIZNETA EN EL TELEFONO GRATUITO

LA OFERTA SE ACABA EL 31 DE MARZO

¡NO OLVIDES TU TIZNETA EN EL TELEFONO GRATUITO!

MBNA

OFERTA VÁLIDA SÓLO PARA CLIENTES NUEVOS.

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

Presidente del Gobierno

«La fórmula del Estado autonómico unitario no está en cuestión»

El presidente del Gobierno analiza, en esta segunda entrega de su entrevista con ABC, las reformas del modelo de Estado y la situación económica

TEXTO: JOSÉ ANTONIO ZARZALEJOS / GONZALO LÓPEZ ALBA FOTO: IGNACIO GIL

MADRID. José Luis Rodríguez Zapatero responde con un exclamatorio «¡somos fundadores de la Constitución!» cuando se le plantea si el PSOE y su Gobierno entienden que hay un carácter de legitimación democrática en el origen de la Carta Magna, y que la Transición legitimó plenamente el Estado y el sistema en su conjunto que diseñó la norma fundamental.

—¿Se reconoce usted heredero de esa legitimación con que las fuerzas políticas acordaron la Constitución en 1978?

—Sin duda. Me considero heredero de un buen legado. Pero como todo legado, es perfeccionable y mejorable. Me siento en el deber, aunque sólo sea por respeto y admiración a lo que he recibido, de intentar dar respuesta a algunos de los problemas que existen, que están ahí, para asegurar nuevamente un período largo de progreso y convivencia. Plantear alguna reforma de la Constitución no es salirse de la Constitución, es vivir en la Constitución y en la democracia. Lo que un país no puede hacer es ser prisionero de sí mismo. Todos han reformado sus constituciones, y este país es tan sólido y tan fuerte que se puede permitir hacer reformas.

—Hay quien sostiene que, a través de las reformas de los estatutos de autonomía, vamos de forma encubierta hacia un Estado confederal «de facto». ¿Lo puede refutar?

—¡Absolutamente! Cuando se dice eso, me da la impresión de que no se sabe lo que es un modelo confederal, o que no se sabe o no se respeta lo que es el Estado en España. Tenemos un Estado fuerte y sólido. Las grandes decisiones que afectan a los derechos, la igualdad y el bienestar de los ciudadanos, y a la voz de España en el mundo, son todas del Estado. Lo que estamos haciendo es culminar el modelo en lo que tiene que ver con el autogobierno. Y aún nos queda otra parte, que sólo se podrá hacer cuando el PP quiera, y que es la relativa a la participación de las comunidades autónomas en el Estado; es decir, la reforma del Senado. Si algo necesita este modelo es contar más con las comunidades en las decisiones que afec-

tan a todos, porque tienen competencias importantes, tienen una parte muy importante del gasto público... Eso sí, sabiendo que la última palabra la tendrá el conjunto, que todo lo que se discute, al final, se decide donde hay que decidirlo: en las Cortes Generales. Otra cosa es que demos a las comunidades autónomas todo el espacio constitucional que se les puede dar porque eso es integrador.

—Pero ese proceso de reformas, y la versatilidad que atribuye a la Constitución, ¿pueden llegar a cuestionar la fórmula del Estado unitario autonómico?

—En absoluto. Hoy estamos más unidos que nunca como país, y estamos más unidos porque tenemos una democracia bastante avanzada y muy, muy sólida. Tengo una absoluta confianza en la capacidad que hemos demostrado, cuando nos han dejado ser libres, de vivir juntos y de progresar.

—El modelo que crea el Estatuto de Cataluña, no en financiación sino en otros aspectos, ¿es generalizable al resto de las autonomías?

«Deseo que ERC acabe dando su conformidad al Estatuto. Ha contribuido a él y va a vivir muchos años con él, y a lo mejor todos»

«El PSOE considera que este Estatuto culmina un modelo de autogobierno. El PP no lo va a cambiar, ni siquiera va a proponer su reforma»

«Los aspectos nucleares que incorpora el Estatuto de Cataluña son generalizables a las otras comunidades»

«El Estado dispone de una cifra razonable del gasto público para cumplir sus objetivos básicos»

—Hay muchos elementos que tienen que ver con la singularidad de Cataluña, como lo relacionado con la lengua, la cultura..., pero la mayoría de las competencias, su gestión, está abierta a lo que las comunidades autónomas quieran incorporar a sus estatutos. Lo que sucede es que tenemos un modelo autonómico que, y a mí me parece que es una gran virtud, permite que unas tengan alguna competencia singular que otras no desean. Hay, por ejemplo, comunidades que tienen Policía y otras que no la quieren.

—Pero planteamientos de bilateralidad que existen en el proyecto catalán, como la capacidad de propuesta de miembros de organismos centrales, el llamado blindaje de competencias o el sistema de una agencia tributaria consorciada... ¿son susceptibles de generalización?

—Depende de la voluntad de las mayorías parlamentarias y de las propias reformas de los estatutos, pero los aspectos nucleares que incorpora, sí. En cuanto a la bilateralidad, lo que ha hecho el Estatuto es llevar a la norma lo que pasa en la realidad. La bilateralidad es, por ejemplo, regular las relaciones del Gobierno con la Generalitat. Eso es oportuno.

—¿Y no ve riesgo de que terminemos en un Estado anoréxico, con pocos recursos y una dimensión muy pequeña en relación con el peso de las comunidades en el gasto o en la inversión?

—Mi opinión es que no hay ese riesgo. El Estado, lo que es el Gobierno central, tiene hoy por encima del 50 por ciento del gasto público...

—Incluida la Seguridad Social...

—Sí, claro. La Seguridad Social es el gran instrumento de solidaridad. No olvidemos que es un treinta y tantos por ciento del gasto público. Si descontamos eso, que es lo que financia todo nuestro sistema de protección social, estamos hablando de un 20 por ciento del conjunto de gasto público, que es una cifra razonable para cumplir los tres objetivos básicos: defensa y seguridad, política exterior, y grandes inversiones en infraestructuras y cohesión

del Estado. Si la economía va bien, el Estado será fuerte, las comunidades autónomas serán fuertes y los ayuntamientos tendrán más recursos. Si la economía va mal, todos sufriremos.

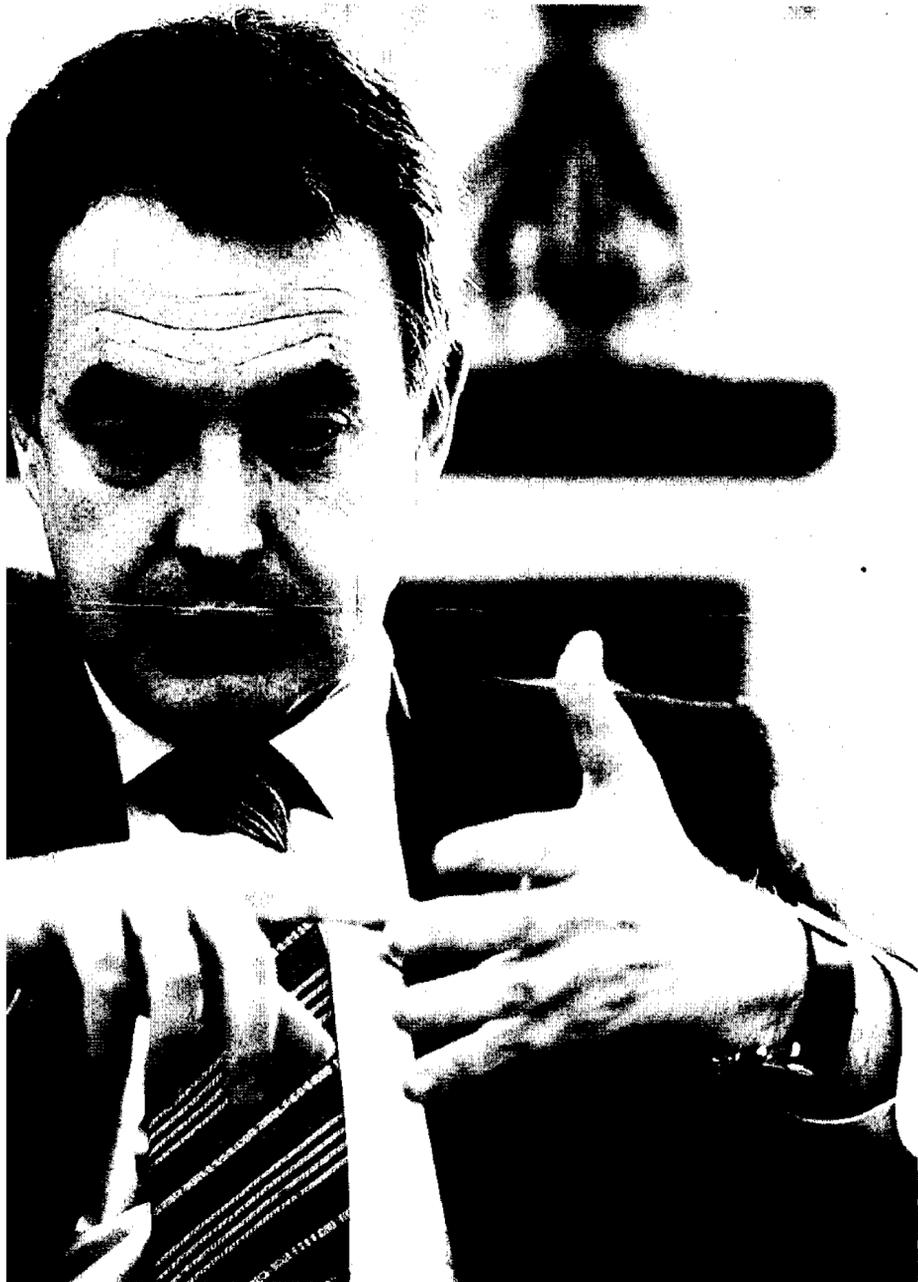
—¿El distanciamiento de ERC ha sido un daño colateral previsto en su pacto con Artur Mas sobre el Estatuto de Cataluña o un beneficio sobrevenido?

—Cuando afronté ese proceso no lo hice pensando en ninguna sigla, ni en las elecciones siguientes ni en la relación con unos o con otros, sino pensando en los próximos veinticinco años para Cataluña, como mínimo. Digo veinticinco porque es lo que duró el otro y digo como mínimo porque el Partido Socialista considera que este Estatuto culmina un modelo de autogobierno. Cuando uno afronta así las cosas, en todo caso tiene que pensar de mayor a menor en representación democrática, porque en democracia el consenso básico es entre los dos grandes, que en este caso son PSC y CiU. A partir de ahí, el resto.

—¿Cree posible todavía que ERC dé su apoyo final a la reforma?

—Mi deseo es que ERC acabe dando su conformidad al Estatuto. Ha contribui-

Zapatero sostiene que la reforma del Estatuto catalán «se ha centrado»

do a él y va a vivir muchos años con ese Estatuto, y a lo mejor todos, porque seguramente será para siempre en los aspectos esenciales. Ese va a ser el marco del juego político en Cataluña y, por tanto... pasa igual con el PP. ¡Si no lo va a cambiar! Si ni siquiera van a proponer cambiarlo, reformarlo. Por tanto, ¿por qué no incorporarse ya?, sabiendo que es un Estatuto razonable. No es lo que aprobó el Parlamento de Cataluña, pero es un avance importante de autogobierno. Es un Estatuto que se ha centrado. Desde el punto de vista de lo que es la posición de ERC, creo que debería apoyarlo.

—¿Comparte el criterio de que sería incoherente que ERC siguiera en el gobierno de Cataluña si votara en contra de la reforma impulsada desde ese mismo gobierno?

—Dejemos el gobierno de Cataluña para el presidente de la Generalitat. Mi tarea, como líder de la mayoría en el Parlamento y como presidente del Gobierno, era sacar un Estatuto en los términos que comprometí ante el Pleno del Congreso y ante los españoles: constitucional, que respondiera al interés general y que en el ámbito de la financiación

permitiera un avance pero garantizara la solidaridad. El Estatuto de Cataluña, y las demás reformas estatutarias, se van a culminar dentro de un respeto impecable a la Constitución.

—En su último Consejo Nacional, al que usted asistió, el PSC reivindicó su autonomía para elegir a sus socios de gobierno en Cataluña, pero al mismo tiempo Maragall prácticamente acotó el margen que le corresponde a usted para elegir a los suyos. ¿Falla la partitura o fallan los intérpretes?

—Son dos ideas distintas. Fui al Consejo Nacional del PSC para afirmar dos ideas: que tenemos un buen Estatuto y que es en gran medida del PSC, y que nadie puede estar pensando en las próximas elecciones sino en los próximos años. Pasqual Maragall dijo algo así como que el acuerdo con CiU no podría hipotecar lo que representaba un gobierno de izquierdas. No estoy en desacuerdo con eso. Añadiría un matiz: hacer un Estatuto es una obra de todos; sólo si es una obra de todos vale para todos. A partir de ahí, serán los electores los que decidan el gobierno.

«Espero que en marzo se pueda culminar el acuerdo para la reforma del mercado de trabajo»

MADRID. El presidente del Gobierno se muestra especialmente satisfecho con la marcha de la economía y asegura que las perspectivas «son muy buenas». Tras recordar que en 2005 la tasa de crecimiento —3,4 por ciento del PIB— fue prácticamente el triple de la media de los países de la Unión Europea, pronostica que para este año será de «un 3,2 o 3,3». Además, anuncia para el próximo mes de marzo la firma de un acuerdo con sindicatos y empresarios sobre la reforma del mercado de trabajo.

—¿Cuáles son los últimos datos económicos que maneja el Gobierno?

—Hay tres datos nuevos muy positivos, que nos afianzan en el optimismo general sobre el crecimiento de la economía y la creación de empleo: el índice de producción industrial, que marca un ritmo de actividad fuerte; el aumento en un 80 por ciento de la inversión extranjera directa en 2005, con un incremento de 7.000 millones de euros, que es más de lo que recibimos por fondos europeos en todos los conceptos; y estamos empezando a recuperar exportaciones, con un crecimiento de en torno al 5 por ciento en los últimos meses, un indicador en el que sólo nos gana Alemania.

—Pero la factura de las importaciones sigue siendo muy elevada...

—Sí, y tenemos que reducirla. Estamos importando mucho porque la factura del petróleo es alta y porque el país crece mucho. El reto que tenemos por delante es incrementar nuestra producción en bienes tecnológicos para exportar más e importar menos. Pero hay una expectativa francamente buena y una situación de las cuentas públicas por la que, entre comillas, somos la envidia de toda Europa. Vamos a tener un superávit en 2005 cercano al 1,5 del PIB, y será el primer año de toda la historia que va a haber superávit del conjunto de todas las Administraciones Públicas, incluido el Estado.

—Sin embargo, los datos de inflación tampoco son muy positivos...

—Hemos tenido un repunte fuerte como consecuencia de la subida de los precios energéticos y de las tarifas, pero nuestra estimación es que en el verano estará claramente por debajo del 3 por ciento.

—A mayor crecimiento, mayor recaudación. ¿Es eso lo que va a permitir más gasto social?

—Y bajar los impuestos.

—¿Bajar más de lo que prevé el proyecto de reforma que ha presentado el vicepresidente económico?

—La reforma fiscal va a ser una inyección importante en el bolsillo de los trabajadores, especialmente, y de las empresas, para mejorar aún más el crecimiento y el empleo. Esto lo podemos hacer aumentando el gasto social, como vamos a hacer, porque tenemos muy bien saneadas las cuentas públicas, que es un factor esencial. Tenemos la deuda en unos porcentajes de los mejores de todos los países desarrollados en estos momentos. Además, estoy convencido de que, aunque bajemos los impuestos, no bajará la recaudación porque se producirá el efecto de más inversión y de más empleo. Nuestras empresas están con un potencial inversor impresionante, no hay más que ver los resultados que están teniendo las grandes compañías. Ahora tenemos que hacer todo el proceso de fortalecimiento tecnológico de la pequeña y mediana empresa, que es fundamental.

—Y la reforma del mercado de trabajo, ¿para cuándo?

—Espero que el próximo mes se pueda culminar el acuerdo con sindicatos y empresarios.

«Somos la envidia de toda Europa por la situación de nuestras cuentas públicas. Vamos a tener un superávit en 2005 cercano al 1,5 por ciento del PIB»

«Hemos tenido un repunte fuerte de la inflación, pero en el verano estará claramente por debajo del 3 por ciento»

«Este año creceremos un 3,2 ó 3,3. Hay tres datos muy positivos: el ritmo de actividad industrial es fuerte, la inversión extranjera directa ha crecido un 80 por ciento y estamos empezando a recuperar exportaciones»

«Aunque bajemos los impuestos, no bajará la recaudación»

Guerra califica el Estatut de “infumable” y explica cómo “se cepilló” en comisión

BILBAO. (Europa Press.) – El presidente de la comisión Constitucional del Congreso, Alfonso Guerra, calificó ayer de “infumables” el Estatut aprobado en el Parlament y el plan Ibarretxe. Guerra, que participó en el congreso extraordinario organizado en Barakaldo con motivo del centenario de las Juventudes Socialistas, no escatimó en detalles y explicó cómo “se cepillaron” ambos textos: “Uno antes de entrar en la

comisión y el otro, durante la comisión”. Además, destacó que “hay socialistas que, a veces, hablan como nacionalistas” y manifestó que las cuestiones territoriales son uno de los grandes problemas.

En este sentido, criticó que durante la segunda etapa del Gobierno del PP “se criminalizara todo” y se opusieran “de una manera brutal” a todos los que dijeran “algo de una comunidad autónoma”. A su juicio,

esto sirvió para que “los otros se calentasen” y presentaran unos estatutos “infumables”, en referencia al plan Ibarretxe y al Estatut. “Todo el mundo sabía que eran infumables –reiteró–, pero lo que no se puede es pasar por encima de la Constitución porque a un grupo le gusta más y a otro le gusta menos. El de Ibarretxe lo cepillamos antes de entrar en la comisión y el otro lo cepillamos como un carpintero durante la comisión”.

Según explicó, “cada comunidad autónoma tiene derecho a reivindicar su propia identidad, siempre y cuando no destruya la identidad del colectivo de españoles y españolas, que tiene mucho pasado y mucho futuro”. Por ello, animó a los militantes a “recuperar la concordia entre los partidos políticos”.●

ERC veu més avalat el no a l'Estatut perquè Guerra diu que l'ha passat per la pedra

CiU, ICV i el govern basc rebutgen les paraules del president de la comissió constitucional

● Que el president de la comissió constitucional del Congrés, Alfonso Guerra, digui que ha «passat per la pedra» l'Estatut avala encara més que ERC defensi «votar 'no' a la retalla-

A.S. / Barcelona

da». Així ho veu el portaveu d'Esquerra al Congrés, Joan Tardà, que va respondre ahir a unes declaracions de Guerra que confirmen que els republicans van «pel bon camí». «L'independentisme català i ERC han de dir 'no' a la

retallada de l'Estatut per no legitimar el que s'aprovarà a les Corts espanyoles», va reclamar Tardà. CiU, ICV i el govern basc van rebutjar també ahir les paraules del dirigent socialista, però el PSC no les va respondre.

Des de CiU, el portaveu al Parlament, Felip Puig, va lamentar la «trista aliança» entre Esquerra i Guerra. Puig va qualificar el polític socialista de «solista convidat a la coral d'Esquerra», perquè, tot i que ho fan «amb interessos completament diferents», els republicans i Guerra «ara canten la mateixa partitura». Abans-d'ahir, Alfonso Guerra havia titllat d'«infumable» el nou estatut aprovat pel Parlament el 30 de setembre, i també el pla d'Ibarretxe, i havia celebrat que tots dos textos hagin «passat per la pedra», el català en la comissió constitucional i el basc, abans d'entrar-hi. Per Esquerra, aquestes declaracions de Guerra fan «evident» que el text que ha sortit del Congrés «desvirtuarà l'aprovat al Parlament», segons va lamentar Tardà. Per CiU, Guerra té «un tall de digestió» perquè l'Estatut suposa «la derrota de l'Espanya del segle XIX i XX, la de la Loapa i la del federalisme centralista».

«Venjança»

El vicepresident d'ICV i ponent Jaume Bosch va acusar Guerra d'«intentar fomentar el 'no' en el referèndum de l'Estatut fent el joc al PP». «Guerra no vol que s'aprovi perquè va molt més enllà del que ell hauria volgut», va denunciar Bosch. Així, el diri-

Alfonso Guerra, abans-d'ahir a Barakaldo, després d'haver dit que al Congrés ha «passat per la pedra» l'«infumable» Estatut que va aprovar el Parlament. / LUIS TEJIDO / EFE

gent ecosocialista veu en les declaracions una «venjança» de Guerra «per no haver pogut aplicar les seves posicions» en el debat a la comissió constitucional, on «el PSOE el va mantenir aïllat» i «no va tenir cap paper més enllà que el de moderador, sense intervenir en la presa de decisions». Bosch va dir que havia estat testimoni de «les cares d'incomoditat» de Guerra durant la discussió del text, i va recordar que «prova»

d'aquest malestar és que el dirigent socialista «va ser l'únic diputat que va sortir de l'hemicicle minuts abans que s'acabés la votació» en el ple del Congrés, «per evitar d'aixecar-se i aplaudir».

La portaveu del govern basc, Miren Azkarate, va titllar de «francament lamentable» la sortida de to de Guerra, i va preguntar-se quina cara han de fer «la societat basca i la catalana» quan escoltin això «no d'un membre del PSOE,

sinó d'un que ha tingut la responsabilitat que ha tingut i que és president de la comissió constitucional del Congrés». «Quina cara han de fer Zapatero, el tripartit català i Patxi López?» Azkarate va afegir-hi que el govern d'Ibarretxe adoptarà demà, en el consell de govern, «la decisió que consideri més oportuna». «Si vol farà un pronunciament oficial, però hi ha valoracions o actuacions que es valoren per si mateixes», va dir.

ERC presentarà les esmenes al Senat en «grans blocs» perquè el PP no hi doni suport

● Esquerra vol «blindar» les esmenes a l'Estatut que presentarà al Senat per evitar que el PP hi doni suport, que el tràmit de la reforma s'allargui i que el referèndum no es pugui fer el 18 de juny. L'estratègia amb què treballa Esquerra es basa a presentar-les en «grans blocs», i així, alhora que deixa clar en què discrepa de l'Estatut aprovat pel Congrés, evita un suport no desitjat del PP. Es tracta de «compactar» les esmenes proposades per estalviar que es produeixin unes coincidències puntuals amb els populars, que, tot i que ERC ja ha rebutjat donar suport a un vet global, podrien acabar tombant la reforma a la cambra alta, segons han explicat fonts parlamentàries d'Esquerra citades per Europa Press. El termini de presentació d'esmenes a l'Estatut sortit del Congrés s'acaba el 20 d'abril. La reforma es discutirà a la comissió general de comunitats autònomes i després es portarà al ple —s'estudia com a probable la setmana del 10 de maig.

Hacienda plantea un consorcio con Cataluña sin apenas contenido

La agencia catalana no tendrá personalidad jurídica propia

CONCHA MARTÍN, Sevilla

Un consorcio concebido como un "sistema de colaboración reforzada", sin personalidad jurídica propia, limitado a la dirección del impuesto sobre la renta y sin capacidad recaudatoria. De esta forma define el director de la Agencia Tribu-

taria, Luis Pedroche, lo que debería ser en el plazo de dos años el consorcio que el Estatuto catalán ha concebido para la gestión de los impuestos. La propuesta no ha sido comunicada oficialmente a la Generalitat, aunque fuentes del Gobierno catalán la califican de "inaceptable".

La Agencia Tributaria estatal quiere colocar muy bajo el techo del nuevo consorcio previsto en el Estatuto. Prácticamente sería un mero organismo de coordinación entre las dos administraciones, sin más competencias que las de establecer las grandes líneas de actuación en el IRPF. Aunque este impuesto estará compartido al 50%, la caja seguiría en manos del Gobierno central, así como los planes de inspección.

La Generalitat quiere ir paso a paso en esta nueva vía para ejercer su autonomía fiscal, pero la idea que ayer avanzó Pedroche apenas supone un mínimo avance. Fuentes del Gobierno catalán califican esta propuesta, conocida de manera no oficial justo el día en que empieza la campaña del Estatuto, de "decepcionante". El Estatuto da dos años de plazo para crear el consorcio.

Pedroche entiende que el consorcio deberá constituirse como "un órgano colegiado mixto, con representación paritaria y sin personalidad jurídica diferenciada". En él "se tomarán las grandes decisiones del impuesto en el ámbito territorial". Diseñará las campañas informativas del IRPF, los medios de asistencia al contribuyente y las actividades donde se va a ejercer un mayor control.

No será, pues, el germen de la Agencia Tributaria propia y única catalana que en algún momento de la negociación del Estatuto se planteó. Tampoco tendrán los contribuyentes catalanes una tercera ventanilla donde ingresar los impuestos compartidos. La cosa quedará más o menos como hasta ahora, en el supuesto de que la propuesta de la Hacienda central salga adelante.

Seguirá la Agencia Tributaria estatal para recaudar los tributos compartidos (IRPF, IVA y especiales) más los no compartidos (sociedades), que convivirá con la nueva Agencia Tributaria

Luis Pedroche.

Un modelo exportable

C. M., Sevilla

No solamente Cataluña plantea la creación del consorcio para gestionar los impuestos compartidos con la Hacienda central. También el Estatuto de Andalucía lo prevé, aunque no da un plazo, como sí lo hace el catalán, que se fija un horizonte de dos años. El Estatuto de Valencia, el tercero de los que ya están en la recta final, no lo contempla.

El modelo de consorcio podría, en cualquier caso, ser exportable a todas las comunidades de régimen común (todas menos el País Vasco y Navarra), según Pedroche. El marco será la negociación del nuevo modelo de financiación que debería arrancar en los próximos meses. En la actualidad, la coordinación entre las administraciones se produce en las comisiones mixtas y en el seno de la Agencia Tributaria.

catalana para los impuestos cedidos totalmente y los propios (transmisiones patrimoniales, sucesiones, juego, etcétera). Ésta última es la reconversión que hace el Estatuto de las oficinas que ahora tiene la Generalitat para recaudar sus impuestos, y se pondrá en marcha en 2007.

El consorcio sería competente sólo en el IRPF, idea sobre la que las fuentes de la Generalitat estarían en principio de acuerdo, al menos en un primer momento. La razón es que el IRPF, cuya recaudación será cedida en un 50% a la Generalitat (ahora el 33%), es el más fácilmente territorializable en base a la residencia del contribuyente.

Con estas bases y de acuerdo con el nuevo Estatuto, el cuadro en cuanto al IRPF quedaría como sigue. La Generalitat tendrá capacidad para modificar la tarifa del IRPF (posiblemente hasta un 50% de la tarifa), recibirá la mitad de la recaudación en su territorio que el contribuyente ingresará en su totalidad en las oficinas de la Agencia Tributaria estatal y, si triunfan las tesis de Madrid, participará en un consorcio que deberá limitarse a cuestiones de procedimiento.

En el caso del IVA la cesión pasará del 35% actual al 50%, y en los impuestos especiales, del 40% al 58%. El director de la Agencia Tributaria estatal considera que no son impuestos fácilmente territorializables, y por tanto les deja fuera del consorcio. En la actualidad tanto el IVA como los especiales (gravamen tabaco, alcohol y combustibles) se recaudan en origen y para su reparto entre las comunidades se utiliza una estimación de consumo que elabora Estadística.

Si se crearan recargos en el tramo minorista del IVA, como Hacienda ha apuntado, el consorcio también podría asumir una competencia similar a la que se quiere para el IRPF en este impuesto.

Nos hemos pasado casi dos años anunciando la necesidad y la urgencia de aprobar un nuevo Estatut. Un nuevo Estatut como instrumento útil para dar respuesta a los retos que hoy el país debe hacer frente: como las políticas de inmigración, la mejora y consolidación del Estado de bienestar o la posición de Catalunya en el marco político europeo. Un instrumento que será útil en la medida en que dispongamos de los recursos necesarios y de las infraestructuras que garanticen la competitividad de nuestra economía.

Un texto consensuado por el 90% del Parlament de Catalunya que no ha sido nada fácil y ha conllevado un laborioso proceso de negociación. Ahora, como si la política española se hubiera contagiado del frenesí consumidor propio de estas fechas, parece que debemos acordar un Estatut a toda prisa. Si bien un Estatut satisfactorio es urgente para el buen gobierno de Catalunya, un Estatut desnaturalizado es más bien prescindible.

Hay quien puede especular con el coste que supondría abortar un proceso que ha implicado tantos esfuerzos. Pero también

Prisas y urgencias históricas

JOSEP HUGUET I BIOSCA

deberían tener en cuenta que los catalanes no entenderían que todos estos esfuerzos terminaran con una gran farsa. Por eso es más importante que nunca recordar los principios básicos del que es el título más importante y controvertido: la financiación de la Generalitat.

En primer lugar, no podemos volver a caer en el error de 1979. La jerarquía normativa del Estatuto sobre la LOFCA en base a los principios de bilateralidad, proximidad y subsidiariedad debe ser manifiesta. Una bilateralidad que tiene que venir determinada por la relevancia de la Comisión Mixta de Asuntos Económicos y Fiscales Estado-Generalitat, que debe canalizar el conjunto de relaciones económicas y financieras entre las dos Administraciones y tener la potestad de definir y actualizar el modelo a través de acuerdos vinculantes.

Un modelo de financiación que com-

prenda el malogrado hecho diferencial catalán. No se piden privilegios, sino el reconocimiento y la corrección de una discriminación histórica e injustificada. Un hecho diferencial que se traduce en un esfuerzo fiscal suplementario —en impuestos y peajes no solamente viarios—, un déficit fiscal desorbitado que ya ha sido asumido por el mismísimo Instituto de Estudios Fiscales —aunque no interese publicarlo— y una insuficiencia acumulada de inversión pública del Estado.

Por otro lado, dotarnos de una autonomía fiscal real. La Agencia Catalana o en aquella en la cual participe en su dirección, debe asumir la recaudación, gestión, liquidación e inspección de todos los impuestos soportados en Catalunya así como disponer de capacidad normativa efectiva.

A diferencia de negociaciones anteriores, la experiencia nos aconseja insistir en

un cambio de modelo y no caer en un burdo regateo. Un modelo que sea capaz de introducir una mayor transparencia en la asignación de recursos. Determinando el porcentaje de impuestos cedidos atribuibles al Estado en función de la valoración de los servicios prestados y estableciendo criterios claros de redistribución territorial de recursos. Unos cambios que harían posible salir por vez primera en 23 años del “más de lo mismo”.

Lo que pide Catalunya no son privilegios, es una cuestión de justicia. El modelo que plantea el nuevo Estatut es democrático y de inspiración federal y encaja en el espíritu constitucional. Por eso, cuando escuchamos desde la otra parte negociadora que cualquier cambio propuesto desde Catalunya, otra comunidad autónoma —la que sea— no lo puede aceptar, me pregunto hasta cuándo la sociedad catalana ha de ser la única altruista del Estado, hasta cuándo se nos quiere sólo para pagar y callar.

Josep Huguet i Biosca, dirigente de ERC, es consejero de Comercio, Turismo y Consumo de la Generalitat de Cataluña.

L'ENGANYIFA DEL
FINANÇAMENTJordi Pons
i Novell

Professor d'economia a la UB

Ni ous ni gallina

L'actual model de finançament per a les comunitats de règim comú (exclou el País Basc i Navarra) es fonamenta, a grans trets, en dos aspectes essencials: el càlcul de les necessitats de recursos i l'assignació a les comunitats autònomes d'aquests recursos. En primer lloc es calculen les necessitats que té cada comunitat autònoma per desenvolupar les seves activitats. Una vegada determinada aquesta xifra es decideix com rebran les comunitats autònomes els diners. Els recursos dels quals disposen les comunitats autònomes en l'actualitat es poden agrupar en dos grans blocs: recursos tributaris i assignacions procedents dels pressupostos de l'Estat. Els recursos tributaris són els tributs cedits –totalment o parcial– per l'Estat: IRPF (33%), IVA (35%), impostos especials sobre alcohol, hidrocarburs i tabac (40%) i altres com l'impost del patrimoni, l'impost de successions i donacions o l'impost sobre transmissions patrimonials, dels quals la Generalitat gaudeix de tota la recaptació. D'altra banda, el fons de suficiència és la principal assignació que prové dels pressupostos de l'Estat i es calcula com la diferència entre la valoració de les necessitats de cada comunitat i els recursos obtinguts amb els ingressos tributaris i la resta de transferències de l'Estat.

L'ACORD ENTRE PSOE I CIU ASSENYALA QUE Catalunya passarà a rebre el 50% de l'IRPF i de l'IVA i el 58% dels impostos especials sobre alcohol, hidrocarburs i tabac (per cert, cap referència en el text a l'impost de societats). En principi, això significa que l'any 2006 Catalunya disposaria (en el cas que s'apliqués aquest any) d'un total de 4.320,4 milions d'euros addicionals, cosa que implicaria reduir el dèficit fiscal (situat entre el 8 i el 9% del PIB) en un 2,4%. No obstant, no queda clar què passarà amb els 2.497,5 milions d'euros que provenen del fons de suficiència. Si en les negociacions realitzades per augmentar els recursos tributaris no s'ha parlat de la primera etapa del model, és a dir, dels diners dels quals ha de disposar la Generalitat, la lògica del sistema implicaria que junt amb l'augment dels recursos tributaris es reduïssin en la mateixa xifra les transferències de l'Estat.

SUPOSEM QUE EL FONS DE SUFICIÈNCIA FOS IGUAL a zero. En aquest cas, als 4.320 milions d'euros aconseguits amb l'augment dels ingressos tributaris caldria restar-hi els 2.498 del fons de suficiència, cosa que provocaria que l'increment de recursos de la Generalitat fos de 1.822 milions d'euros, fet que

CARME PERIS

“Els mecanismes de solidaritat i anivellament implícits en el nou redactat són confusos i de la seva lectura se'n poden extreure diferents conclusions, no necessàriament beneficioses per a Catalunya”

implicaria una reducció del dèficit fiscal en un 1% del PIB. Però la situació podria esdevenir fins i tot més perversa, atès que el fons de suficiència pot ser negatiu (com succeeix actualment amb Madrid i Balears). És a dir, en el cas que no augmentin els recursos del model per cobrir les necessitats de despesa, podria succeir que Catalunya en lloc de rebre diners del fons de suficiència n'hi hagués d'aportar, de manera que l'augment de recursos per a la Generalitat de Catalunya després de tants mesos de marejar la perdiu podria reduir-se en el límit a exactament 0 euros.

D'ALTRA BANDA, ELS MECANISMES DE SOLIDARITAT i anivellament implícits en el nou redactat són confusos i de la seva lectura se'n poden extreure diferents conclusions, no necessàriament beneficioses per a Catalunya i, en tot cas, al final de l'article 208.3 s'assenyala amb absoluta claredat que “los citados niveles (de solidaritat i anivellament) serán fijados por el Estado”. Per tant, desapareix la bilateralitat en la determinació de la solidaritat i de les necessitats de despesa de Catalunya.

FEM ARA UN COP D'ULL A UN ALTRE ASPECTE DE l'acord que els seus defensors apunten com una de les seves grans virtuts: la inversió en infraestructures de l'Estat s'equipararà a la participació relativa del producte interior de Catalunya en relació al conjunt de l'Estat per a un període de set anys. Això suposa una millora per a Catalunya, tot i que cal fer tres comentaris. En primer lloc, no existeix cap garantia que es compleixi; en segon lloc, la inversió pública és relativament petita (tot i que important qualitativament) quan es compara amb els recursos totals que provenen del model de finançament; i, en tercer lloc, es limita a set anys, atès que han introduït a l'Estatut una promesa històrica de diferents governs de l'Estat: aquests set anys són el període de temps en el qual està previst acabar les obres de l'AVE entre Madrid i Barcelona, així com l'enllaç amb la frontera francesa.

EL MODEL PSOE-CIU, QUE ÉS LA CONTINUACIÓ del model vigent a l'actualitat, conté moltes altres bromes cruels que és difícil explicar en un espai reduït, però no voldria acabar sense esmentar l'aiguallada Agència Tributària de Catalunya, que en els seus inicis serà l'equivalent a l'actual Direcció General de Tributs de la Generalitat, i que posteriorment, en el millor dels casos, únicament podrà exercir les competències que magnànimament li cedeixi l'Administració Tributària de l'Estat.

VOLTA D'HORIZÓ

La visita del tsar postroig

J.J. Navarro
Arisa

El president rus Vladimir Putin arriba avui a Madrid per a una visita oficial. L'home que ve de Moscou ja no és el representant d'un Estat totalitari amb capacitat per destruir el planeta. Tampoc no és una icona pop com Mikhaïl Gorbatsxov ni una figura còmica com Borís Ieltsin. És el mandatari de l'Estat més extens del món, que aparentment funciona com una democràcia però que cada cop té més característiques d'una oligarquia elitista, selectiva i autoritària que ha substituït amb avantatge l'antiga i estancada Nomenklatura del règim soviètic.

Sota la direcció de Putin –un exagent secret de la KGB– Rússia ha aconseguit el que semblava impossible: establir de nou la situació després del caos que va seguir la implosió de la Unió Soviètica. Després de gairebé sis anys de mandat, Putin gaudeix d'un extraordinari percentatge d'aprovació popular, el 71%. El seu règim ha aconseguit aturar la caiguda en picat de l'economia i ara gaudeix fins i tot d'una certa bonança gràcies a les exportacions massives de petroli i productes energètics. El preu de l'estabilitat és una erosió cada cop més notable de les fràgils institucions democràtiques, una pèrdua dels mecanismes de crítica i control dels dirigents, unes diferències socials que sovint voregen l'escàndol i una corrupció generalitzada i creixent. A més, Putin, que no sembla patir febleses de caràcter com el seu antecessor Ieltsin, mostra una inconfusible addicció al poder i les seves pompes, i per ara no dona senyals de preparar una successió ordenada per quan deixi el poder el 2009.

L'home de Moscou que arriba avui a Madrid no és una amenaça. Rússia encara es troba en procés d'estabilització i espera a ser més forta per recuperar el paper mundial que tenia l'URSS. La Rússia del tsar postroig pot ser un soci, però mentre sigui un sistema semiautoritari, no serà un aliat.

CAOS A LA NOVA TERMINAL

Ignasi Riera

Escriptor

T4

Dilluns, en aquest diari, J. Ferrer feia crònica de les escenes de caos que marcaven l'estrena de la T4, a l'aeroport madrileny de Barajas. La inauguració havia estat una festa de ciutat provincial, amb president del govern, alcalde de la capital del Reino, presidenta de la Comunidad. Només faltava el cardenal de la catedral Almudena i

algun membre de la casa reial. La ministra Magdalena Álvarez i el conseller delegat d'Iberia, Àngel Mullor, minimitzaven les noses del nou macroaeroport que es convertirà en la joia de la Corona. I, sobretot, de l'Espanya una y grande. Per bé i per mal. M'explico: si fins ara he anat insistint en els avantatges de les comunica-

cions públiques per arribar a l'aeroport de Madrid –s'hi arribava amb metro modern, sense tarifes afegides i en poc temps–, ara, un cop més, el disseny assassina el seny. I als que vivim a Madrid, ens resultarà més car i més difícil arribar als avions. ¿Metàfora del nostre mai no superat *Celtiberia Show* carandellí? Inaugu-

ren un aeroport impressionant però ho fan quan encara no funciona l'AVE que ha d'unir Barcelona amb Madrid (i a l'inrevés). Ni tampoc funcionen les comunicacions entre la nova terminal T4 i el cor d'una ciutat esventrada. Però és que, a més, la T4 és el símbol d'un model d'Estat, anterior o posterior a qualsevol debat

estatutari. Els que aspiràvem a sentir-nos milanesos a Itàlia, país conscient d'una doble capitalitat –Roma-Milà–, sabem que ens han convertit en una província d'un Estat centralista, de capital única i voraç. La T4 em recorda un gran monument funerari, com el nou Valle de los Caídos d'una *nueva España*. I olé!

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL DRET A DECIDIR
SOBRE ELS NOSTRES IMPOSTOS**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Opa i
patriotes

Som un finançament

Si la Plataforma Pel Dret a Decidir vol convocar una altra manifestació, els proposem un títol més concret i propositiu: "Som un finançament i tenim dret a decidir sobre els nostres impostos". El subtítol hauria de concretar que aquest dret sigui bilateral entre l'Estat i la Generalitat, a partir d'una agència tributària catalana que recapti tots els impostos. La Plataforma hauria de convidar-hi els quatre partits que van votar això al Parlament i, en cas que algun no hi anés, ja donaria les seves explicacions. I és que fins i tot les enquestes de *La Vanguardia* (9-10-2005) mostren que el 82% dels catalans volen que la Generalitat recapti tots els impostos, enfront d'un 56% que creuen que Catalunya és una nació.

PRAT DE LA RIBA VA DIR: "SIGUEM FORTS I DESPRÉS ja veurem; siguem nació i no ens caldrà explicar res a ningú". Si l'Estatut diu que som una nació però no ens dona el finançament necessari per fer un país avançat i de qualitat, amb el qual els nous nadius es puguin identificar, ens serveix? La nació és també una comunitat d'interessos ("la meua pàtria és allà on mengen els meus fills") i el dèficit fiscal de Catalunya, que és la causa del dèficit d'infraestructures i del col·lapse creixent dels serveis socials que patim, afecta per igual als catalans, tinguin el sentiment de pertinença que tinguin.

EL MODEL DE CREIXEMENT ECONÒMIC ESPANYOL premia l'obtenció de rendes associades a privilegis concedits des del sector públic en àmbits de competència limitada o regulada, més que no pas estimula la creació de riquesa per mitjà d'activitats productives. És un model centralista que penalitza l'economia catalana. Joan Tugores sosté que aquest model castiga especialment les empreses i les persones que actuen en un entorn de dura competència, enfront dels sectors i grups regulats pel sector públic. I també penalitza els joves, que pateixen especialment la precarietat laboral i la dificultat d'accés a l'habitatge. Aquests eren els manifestants de dissabte passat.

CATALUNYA ES TROBA AVUI EN UNA SITUACIÓ delicada; els nostres sectors econòmics pateixen cada cop més per competir tant amb els països emergents com amb els països més avançats. Catalunya no pot seguir pagant cada any en impostos el 40% del seu PIB i rebent tan sols en despesa i inversió públiques el 30% del seu PIB. És clar que si ara ja no donem per bones aquestes xifres, fa un any publicades per la Generalitat i de les quals es deriva el dèficit fiscal català, llavors deixem-ho estar.

CATALUNYA NO PODRÀ RESISTIR LA COMPETÈNCIA de moltes autonomies avui sobrefinançades. Aquestes comunitats estan començant a oferir unes rebaxes fiscals que faran que ben aviat grans fortunes del país i moltes empreses catalanes tinguin incentius creixents per establir-se fora de Catalunya. El nou model de finançament hauria d'evitar aquest fet, per mitjà d'un canvi substancial en les relacions fiscals amb l'Estat. El nou finançament de la Moncloa, però, consolida la relació multilateral amb les altres comunitats, consagra l'agència tributària estatal a Catalunya, confirma el govern central com l'únic que fixarà la solidaritat, l'anivellament i els

CARLES DE MIGUEL

"Potser ens calen uns quants anys més de més dèficit fiscal, més deslocalització industrial i més precarietat dels serveis socials perquè la societat catalana reaccioni"

diners de la Generalitat, no dona garanties de transparència i no ens blinda d'una majoria absoluta a Madrid. CiU i ERC encara són a temps de negociar els articles 205 i 208.

A ESPANYA S'HI HA D'ANAR A TOTES; EL PITJOR que es pot fer és arrugar-se a l'hora de la veritat (mirin què ha passat a la CEOE). Els aparells de l'Estat saben molt bé que per desnaturalitzar Catalunya l'han d'empobrir econòmicament i fins i tot, sense complexos, estan disposats a vendre's Endesa a una empresa alemanya abans que a Gas Natural. Un Estatut per anar passant, que ens consagri la LOFCA, és un autogol que ens pot condemnar per molts anys o "per sempre", segons l'amic Zapatero: en finançament és pitjor que l'Estatut de Sau, que en ser un text genèric i inconcret donava molt més marge negociador. Zapatero tenia fins a vuit

fórmules per definir Catalunya però en finançament tots i cadascun dels articles, punt per punt, blinden i tanquen molt bé el sistema de règim comú per a Catalunya. "Atado y bien atado".

POTSER ENS CALEN UNS QUANTS ANYS MÉS de més dèficit fiscal, més deslocalització industrial i més precarietat dels serveis socials perquè la societat catalana reaccioni. Potser llavors reaccionarem o potser no. Llavors, però, ja serà massa tard per capgirar el procés de canvi de locomotora econòmica que PP i PSOE han posat en marxa a Espanya.

CIU ARA DIU QUE QUI NO VOTI L'ESTATUT quedarà fora de la història, quan fa poc ens deia que la història de Catalunya no s'acabava el 30 de setembre i que era millor no tenir Estatut si no era prou bo. ERC segueix com si no hagués passat res, quan els partits que ella va col·locar al govern l'han traït amb l'Estatut d'una manera tal que està a anys llum de la "manca d'afecte" de Jordi Pujol, que va justificar el Pacte del Tinell. El president Maragall ha estat absent en la negociació decisiva però ens diu que vol tornar a manar. I el PSC, l'artífex de la retallada, està tranquil: és l'únic que tornarà a ser al govern després de les properes eleccions, oi?

EL TACTICISME DELS PARTITS HA ESTAT MASSA frívol i descarnat i la sensació de presa de pèl explica la manifestació de dissabte. I a mi em ve al cap una frase de Raimon Galí: "Els meus germans no són els que pensen com jo, són els que estimen com jo".

Marçal
Sintes

De fora estant, em fa l'efecte que el govern presidit per Zapatero ho té difícil per impedir que l'opa d'E.ON sobre Endesa prosperi. El preu que els alemanys ofereixen als accionistes és més alt que el que ofereix Gas Natural, i la forma de pagament, *cash*, resulta molt més atractiva. A més a més, E.ON és un autèntic gegant comparat amb Gas Natural (malgrat que rebí l'auxili de la italiana Enel). No obstant, és legítim i obligat que el govern Zapatero combati a fons per preservar l'interès general espanyol en aquest sector estratègic i impedir que Endesa passi a mans estrangeres. No siguem ingenus: és el que farien els altres, començant per França –inventora de la doctrina del patriotisme econòmic– i també Alemanya. Està per veure si Zapatero troba els mecanismes legals adequats per poder reeixir. Altrament, el president del gabinet central i, en particular, el ministre Montilla quedarien en una posició realment compromesa. És evident que Manuel Pizarro i/o el PP s'han basquejat per trobar algú que dinamiti l'opa de Gas Natural. Ara, que ningú no ho dubti: si els alemanys estan disposats a comprar Endesa no és per fer un favor ni al senyor Pizarro ni al PP. Justament el PP i la seva enfollida avantguarda mediàtica són, notòriament, els que estan fent més el ridícul i ensenyant més el llautó. No crec que es pugui dubtar que, u, de liberals no en tenen res de res, sinó que únicament n'adopten l'aparença i en vampiregen la fraseologia quan els convé. I, dos, que són uns patriotes tan perillosos per a la seva pàtria que per fotre Catalunya no els sap cap greu fotre també Espanya.
m.sintes@hotmail.com

L'article del dia

AEROPORT I PODER

La gestió del Prat és bàsica per a l'encaix de Catalunya en un sistema mundial de ciutats

GERMA
Bel*

El traspàs de la gestió comercial i financera de l'aeroport de Barcelona és l'escull final més important en la reforma de l'Estatut. Segur que el projecte aprovat el setembre passat al Parlament estava per sobre del que és políticament viable. Però és molt probable que la retallada efectuada a les Corts acabi deixant el nou Estatut bastant per sota del que convé a Catalunya i del que resulta viable per a Espanya.

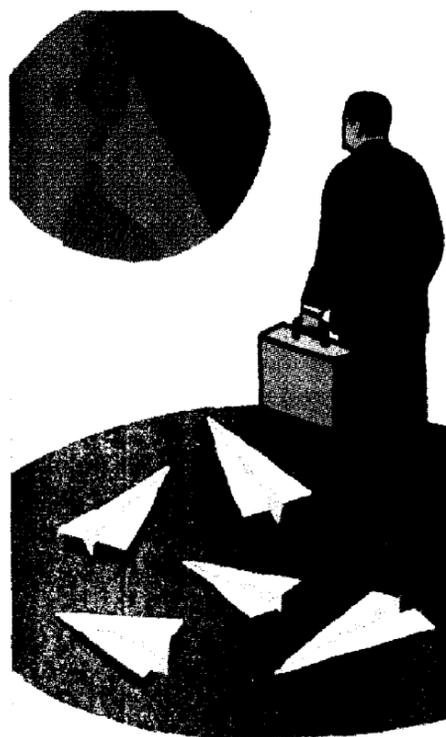
Els avatars del Prat constitueixen el millor exemple d'aquesta situació. Primer, perquè aquest traspàs és funcionalment adequat i políticament viable, per a Catalunya i per a Espanya. Segon, perquè les infraestructures tenen un component físic que les fan molt visibles. Per a la gran majoria dels ciutadans és més fàcil entendre «què passa» amb l'aeroport que amb el finançament, qüestió aquesta última, per exemple, que té interpretacions per a tots els gustos.

Aquí s'aborden dues qüestions: ¿Per què és important –a més de natural– la gestió territorial dels aeroports? ¿Per què és tan difícil que es reformi l'anòmal –pel fet de ser únic– sistema d'Espanya? Una cosa ha de quedar ben clara d'entrada: el que es discuteix és la gestió financera i comercial. En canvi, el control i l'ordenació del trànsit aeri solen estar centralitzats, i de fet encara s'hauria de centralitzar més en l'àmbit de la Unió Europea, ja que el nostre espai aeri comú està tres vegades més fragmentat que el dels Estats Units.

¿Per què és tan important la ges-

tió dels aeroports? Perquè la gestió de les grans infraestructures és un factor bàsic per al desenvolupament territorial i per a l'encaix d'un territori en el sistema mundial de ciutats. L'oferta de vols intercontinentals directes és un factor important quan les empreses multinacionals decideixen sobre la localització de les seves seus. Com saben molts directius empresarials, sense vols directes amb la costa Est dels Estats Units s'està fora del mapa mundial del poder econòmic. I en aquesta qüestió la situació de Barcelona és molt dolenta, i la d'Espanya, molt anormal.

UN PARELL de fets ho poden il·lustrar. Un, que l'aeroport del Prat va tenir un trànsit una mica superior a 24 milions de viatgers el 2004. És el novè de tota la Unió Europea. Això està bé. I dos, que entre les 30 ciutats de la Unió Europea amb més trànsit, Barcelona és la que té un percentatge més baix de destins fora de la UE, el 8%. És destacable un fet: el 2005 hi havia 30 ciutats europees amb vols intercontinentals directes tot l'any. Barcelona no està entre aquestes, de manera que és la ciutat europea més important que no té oferta continuada d'aquest tipus de vols. Als països grans o molt poblats hi ha diferents ciutats amb vols intercontinentals: la Gran Bretanya (4), Alemanya (3), Itàlia (2) i fins i tot Suïssa (2). A més d'Espanya, França és l'únic país de gran població i superfície on només una ciutat –París– té vols intercontinentals. Encara que és bo precisar que mentre París gairebé dobla en població Madrid, la població de Lió, segona àrea metropolitana de França, no arriba al 40% de la de Barcelona. En conclusió, el cas del Prat és únic, i no es pot explicar ni per la falta de població (demanda pròpia) ni per la falta de potencial econòmic (viatges de

LEONARD BEARD

El baix percentatge de vols intercontinentals des de BCN suposa una anomalia a la UE

negocis). En canvi, sí que té una relació directa amb les maneres de finançar i de gestionar els aeroports espanyols.

El sistema de gestió i finançament d'aeroports a Espanya és únic en comparació amb altres països de la Unió Europea, els Estats Units, Canadà o Austràlia. L'excepció espanyola és que, havent-hi més d'un gran aeroport, la gestió és centralitzada i a càrrec de l'Estat. Això és un fet. Als països grans, els aeroports de les capitals polítiques i/o econòmiques no són gestionats per l'Estat: a Londres, Milà, Roma, Amsterdam, Washington DC, Nova York, Los Angeles, Ottawa i Toronto la gestió és de tipus metropolitana (pública o privada). En alguna (no en totes) de les grans ciutats alemanyes, el Govern federal participa en la titularitat, sempre en posicions

minoritàries. Només els aeroports de París són gestionats per l'Estat, però no els de la resta de França, que tenen una direcció local.

Encara que a molta gent se li hagi fet *natural* el sistema espanyol, en el context de països desenvolupats és anormal. Per tant, anem a la segona qüestió. ¿Per què n'és tan difícil la reforma?

No dediquem més espai a l'argument que la gestió integrada permet la «coordinació estatal» del sistema. Posaria vermell a qui ho defensés en una reunió d'experts. L'altre gran motiu adduït és la conveniència de tenir una caixa única per pagar els aeroports deficitaris. No és cert: a tots els països hi ha ajudes als aeroports petits i deficitaris, encara que no hi hagi caixa única. I, en el cas d'Espanya, els excedents de la caixa única es dediquen sobretot a pagar la monumental inversió feta a Barajas. Aquesta ha suposat gairebé el 60% de la inversió total acumulada els últims 14 anys. Qualsevol expert sap que Barajas no es pot autofinançar només amb els seus ingressos; l'ajudaran, i molt, la resta d'aeroports amb beneficis, i sobretot els de Màlaga, Alacant, Balears i Canàries.

LA POLÍTICA practicada amb els governs del PP era explícita: la comunicació internacional d'Espanya s'havia de centrar a la capital política, tal com passa a França. La política aeroportuària, i d'infraestructures en general, era coherent amb aquesta orientació. Es tractava d'una qüestió de poder. En aquests moments s'està escrivint la política dels pròxims anys. Esperem que s'acabi bé. En definitiva: ¿per què en diuen interès general quan de fet només és poder? ≡

*Catedràtic d'Economia de la UB i professor visitant de la de Harvard.

Estatut i finançament

El finançament previst a l'Estatut és un enganyabadocs perquè suposa la continuació del model vigent a l'actualitat i pràcticament no té cap semblança amb l'aprovat pel Parlament de Catalunya el 30 de setembre passat

El finançament previst al nou Estatut s'ajusta a la definició que fa el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans de la paraula *enganyabadocs*, que és una cosa de molta aparença però de poc valor, i recull el següent exemple: «Es va espatllar el primer dia: feia molta patxoca però era un enganyabadocs». Vegem alguns aspectes d'aquesta proposta que la converteixen, sens dubte, en un enganyabadocs. El finançament previst a l'Estatut és la continuació del model vigent a l'actualitat, i pràcticament no té cap semblança amb l'aprovat pel Parlament de Catalunya el 30 de setembre passat. A grans trets, segons la proposta votada i aprovada pel Parlament, es crearia una agència tributària catalana que recaptaria tots els impostos pagats pels ciutadans i les empreses catalanes, la Generalitat efectuarià una aportació a l'Estat pels serveis que seguís prestant a Catalunya, així com una aportació a la solidaritat amb la resta de comunitats autònomes basada en un mecanisme, cal reconèixer que no estava prou ben definit en el redactat, que fos més

eficient i transparent que el vigent en l'actualitat. Malgrat que la proposta de finançament aprovada al Parlament de Catalunya no garantia un augment dels recursos de la Generalitat de Catalunya, ni tampoc una reducció del dèficit fiscal, per culpa, en bona mesura, del pacte d'última hora entre el PSC i CiU pel redactat de la disposició final primera, sí que garantia un canvi profund en el model de finançament, atès que era la Generalitat qui recaptava els impostos i, posteriorment, en una comissió mixta Estat-Generalitat, es decidia quina quantitat de diners havia d'aportar Catalunya per fer front als serveis que l'Estat seguís prestant al nostre país i la xifra de diners que es destinava a la resta de l'Estat en concepte de solidaritat. Aquesta proposta, en definitiva, tenia la gran virtut que clarificava les relacions econòmiques entre ambdós territoris, i donava a la Generalitat la clau de la caixa. En canvi, el model aprovat parteix d'uns principis totalment diferents que suposen la continuació del model de finançament vigent en l'actualitat. L'Estat i totes les comunitats autònomes, excepte les dues forals, determi-

naran conjuntament en el Consejo de Política Fiscal y Financiera els recursos que necessita cada territori per desenvolupar les seves activitats i prestar els serveis als seus ciutadans. Una vegada determinada aquesta xifra es decideix com rebran les comunitats autònomes els diners. Una part dels diners es rebran mitjançant els tributs cedits totalment o parcialment per l'Estat, i una altra, mitjançant transferències de l'Estat, la principal de les quals és l'anomenat *fons de suficiència*.

Cap seguretat

En aquests moments no es pot assegurar si la nova proposta suposarà un augment dels recursos per a Catalunya i, per tant, una reducció del dèficit fiscal català. Sense anar més lluny, el ministre d'Economia i el conseller d'Economia de la Generalitat s'han negat sistemàticament a proporcionar cap estimació sobre la millora que podria significar per a Catalunya l'aplicació del nou model. L'únic que assegura el pacte és que una vegada determinada la necessitat de recursos de la Generalitat de Catalunya, augmentarà

la part que es rebrà gràcies als impostos cedits, però disminuiran les transferències procedents de l'Estat, fins al límit que el fons de suficiència podria ser negatiu

A diferència de la proposta aprovada pel Parlament de Catalunya, en el nou redactat desapareix la bilateralitat en la determinació de la solidaritat i les necessitats de despesa de Catalunya i tot, com en l'actualitat, s'haurà de negociar en el Consejo de Política Fiscal y Financiera amb l'Estat i la resta de comunitats autònomes de règim comú. A més, en el cas que alguna persona incauta tingués un bri d'esperança en el nou model, la disposició addicional segona rebla el clau indicant que «*si el Estatuto establece que la posición del Gobierno de la Generalitat es determinante para conformar un acuerdo con el Gobierno del Estado y este no lo acoge, el Gobierno del Estado debe motivarlo ante la Comisión bilateral Generalitat-Estado*». En definitiva, el govern de l'Estat té la paella pel mànec i si el que decideix no ens agrada haurà d'explicar-ho i motivar-ho. En definitiva, tot plegat és un enganyabadocs.

Diàleg

AVUI+
Des del 1976
CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL NOU FINANÇAMENT
AUTONÒMIC**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

França i
el lliure
mercat

Inversió garantida?

La inversió pública avui és fonamental per al creixement econòmic d'un territori, en ser avui molt gran el pes del sector públic en l'economia. Fa anys, la *Revista Econòmica de Catalunya* va publicar un article relatiu a l'impacte econòmic dels Jocs Olímpics de 1992 (n. 18): una inversió pública de 0,96 bilions de pessetes en infraestructures hauria generat un creixement del PIB català de 3,4 bilions de pessetes. Com deia aquest dimarts Eduardo Mendoza a l'AVUI, sort que vàrem tenir els Jocs!

ATÈS QUE EL NOU FINANÇAMENT NO DONARÀ autonomia financera perquè la Generalitat pugui realitzar una política pròpia de grans inversions públiques, cal veure què diu la disposició addicional tercera del nou Estatut. Aquesta estableix que "la inversió de l'Estat en infraestructures, exclos el Fons de Compensació Interterritorial (FCI), s'equiparà a la participació relativa del PIB català en el PIB espanyol durant un període de set anys".

AQUEST PERCENTATGE AVUI ÉS DEL 18,5% i s'inspira en la disposició addicional sisena de l'Estatut del 30 de setembre. Tot comparant aquests dos Estatuts, ara s'estableix un període de set anys, quan en l'Estatut del Parlament el compromís era indefinit, d'acord amb criteris d'eficiència econòmica que prevalen en altres països. I també el text final elimina tota referència a les compensacions pel dèficit històric d'inversions de l'Estat a Catalunya, que les cambres de comerç han estimat en més de 6.000 milions d'euros.

LA JUNTA D'ANDALUSIA VA COBRAR DEL GOVERN central 2.500 milions d'euros el juny del 2004, en concepte de "dèficits provocats pels models de finançament imposats pel PP", segons la seva particular visió del tema. I la president Aguirre també ha anunciat que, quan torni a manar el PP, pensa rescabalar-se de les retallades que li practica el ministre Solbes en les liquidacions finals del pressupost regional madrileny (en ingressos per impostos cedits 250 milions l'any 2005, tal com reconeix el mateix ministeri): aquests són dos exemples de "bilateralitat efectiva" en el règim comú de la qual els catalans, mani qui mani, quedem al marge.

PERÒ L'ASPECTE MÉS INQUIETANT RELATIU AL compromís de la inversió pública de l'Estat a Catalunya fa referència al fons abans esmentat, el FCI. L'any 2006 el govern central invertirà en infraestructures 12.467 milions, dels quals 2.306 (18,5%) ens correspondrien si s'apliqués el nou Estatut. Cal excloure, però, de la inversió pública el fons esmentat: avui el FCI és petit i està dotat només amb 1.159 milions. Això vol dir que el 18,5% català s'aplicaria a la diferència entre la inversió i el fons: 11.308 milions el 2006 i així ens pertocarien 2.091 milions.

EL DIARI EL PAÍS, PERÒ, VA PUBLICAR el 7 de febrer d'enguany una notícia a tota pàgina, segons la qual el govern central planeja duplicar el FCI. Tot recordant que l'objectiu d'aquest fons és "corregir desequilibris territorials", el president Zapatero considera ara que cal donar més pes al FCI perquè és "el fons de solidaritat per antonomà-

CARLES DE MIGUEL

**"L'any 2006 el govern central
invertirà en infraestructures
12.467 milions, dels quals 2.306
(el 18,5%) ens correspondrien si
s'apliqués el nou Estatut"**

sia", i per això aquest fons sempre ha anat a parar íntegrament a les regions menys productives. Seguidament el conseller d'Economia andalús preveu augments futurs molt més grans del FCI, ja que segons el seu criteri "la reducció dels fons europeus a les regions pobres exigeix el seu redisseny". Això vol dir que si el FCI es multiplica per tres o per quatre en pocs anys, les inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya quedaran molt lluny del pes del PIB català en el total estatal. El diari *El País* va il·lustrar la notícia amb una fotografia ben significativa: hi apareixen els ministres Solbes i Sevilla i el llavors secretari d'Estat d'Hisenda, Miguel Ángel Fernández Ordóñez, i tots tres riuen obertament.

PER ACABAR CONSAGRANT EL MATEIX EL MODEL de finançament actual al nou Estatut, en què més di-

ners per a la Generalitat depenen de la voluntat del govern central, s'han perdut dos anys molt valuosos. Dos anys en què altres autonomies han passat discretament per Madrid per projectar grans infraestructures per als seus territoris. Al País Basc s'estan enllentint les obres del corredor logístic intermodal de Vitòria, que disposarà de 5 milions de metres quadrats, amb un gran suport inversor del govern central i d'Abertis. El govern aragonès ha pactat amb el ministeri que l'autovia Lleida-Viella pugui per la Franja, amb el que això suposa de marginació per a l'eix alternatiu Balaguer-Tremp-Sort. A Saragossa la plataforma logística PLAZA, amb 12 milions de metres quadrats, ja és el recinte logístic més gran del continent europeu: situat vora l'autopista, en dos anys hi arribarà l'alta velocitat i 40 vies de tren de mercaderies (el moll més gran de l'Estat). El seu aeroport ja disputa al de Vitòria el tercer lloc estatal en el trànsit aeri de mercaderies.

MENTRESTANT, A LLEIDA ES DISSENYA UN aeroport lúdic, deficitari i sense cap funció logística, que resta recursos perquè l'aeroport de Reus sigui alguna cosa més que receptor de vols xàrter turístics: situat a prop del port de Tarragona, de l'autopista i del TGV, entre Reus i el Penedès hi ha la millor ubicació per a la gran plataforma logística del sud d'Europa. Si traspassen l'aeroport de Reus, ara que perdem indústria per la deslocalització, tindrà la Generalitat diners i els partits catalans influència a Madrid per impulsar un centre logístic de distribució de mercaderies semblant? O ja fem tard?

Marçal
Sintes

França sembla una vegada més embriagada pel licor de la revolta, revolta que té com a objectiu l'anomenat contracte de primera feina. L'economia gal·la es troba de fa temps en una situació veritablement preocupant. Amb un creixement del PIB de tan sols l'1,7 per cent el 2005, l'atur entre els joves supera el 20 per cent. Paradoxalment, són justament els joves els que s'enfronten al govern per intentar que res no canviï, sense voler comprendre que, si no es fa res, els profunds desequilibris s'agreuaran i obligaran el dia de demà a una cura de cavall. Els canvis necessaris passen, entre d'altres, per alleugerir la despesa pública (la pressió fiscal francesa és la segona més forta de la zona euro, superant el 45 per cent del PIB) i per la dinamització del mercat de treball. Tal vegada, per intentar trobar explicacions sobre la violenta reacció dels joves francesos poden ser d'utilitat els resultats d'una enquesta internacional realitzada per la companyia Globescan i la Universitat de Maryland. ¿Endevinen en quin dels vint-i-un Estats estudiats (entre ells els més importants) el capitalisme té pitjor reputació? Efectivament: a França. En concret, es preguntava als enquestats si creien que la lliure empresa i l'economia de lliure mercat és el millor sistema en què basar el futur del món. Els francesos conformes amb l'afirmació són únicament el 36 per cent, dada que contrasta vivament amb les d'economies emergents com la Xina (74) i l'Índia (70). Espanya, amb un percentatge de 63, se situa lleugerament per sobre de la mitjana dels Estats inclosos en el sondeig, que és del 61 per cent.

m.sintes@hotmail.com

Diàleg

AVUI+
Des del 1976
CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOI HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**SOBRE LA DISCRIMINACIÓ
FISCAL DE CATALUNYA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Numeret

Sense Agència

L'article 204.1 de la proposta de nou Estatut atorga la gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els tributs propis de la Generalitat a la futura Agència Tributària de Catalunya. Aquestes funcions avui ja les realitza la direcció general de Tributs sobre aquests impostos (successions, donacions, transmissions patrimonials, joc, etc.), i canviarà de nom pel flamant d'Agència si s'aprova l'Estatut.

TAMBÉ S'HI ESTABLEIX QUE, PER DELEGACIÓ de l'Estat, l'Agència Tributària de Catalunya podrà exercir aquelles funcions sobre els grans impostos estatals (IVA, IRPF, societats i especials), però només quan aquests siguin cedits totalment. Atès que el nou Estatut no preveu la cessió del 100% de la recaptació de cap gran impost (tot i que el desembre passat semblava que l'IRPF podia ser cedit íntegrament), no hi ha cap canvi en aquest transcendental aspecte. La restricció, un altre cop insalvable, d'haver de fotocopiar la cistella d'impostos catalana a totes les altres autonomies, per l'oposició frontal del govern amic de Chaves, ha estat definitiva per impedir una Agència Tributària Catalana amb perfil propi que no depengui de la magnanimitat del govern central.

L'ARTICLE 204.2, EN CANVI, CONSGRA L'AGÈNCIA Tributària de l'Estat a Catalunya, en reservar-li explícitament i amb caràcter exclusiu les quatre funcions abans esmentades sobre tots els grans impostos. Si es compara amb l'Estatut del 1979 no hi ha variació en relació amb l'article 46.3. Si es compara amb l'Estatut del Parlament, l'article 205.1 assignava la gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els impostos suportats a Catalunya a l'Agència Tributària de Catalunya, llevat dels locals.

EL MATEIX PASSA AMB LA CAPACITAT NORMATIVA, que és la capacitat de fixar tipus impositius, bonificacions i reduccions sobre la base imposable dels impostos i de fixar deduccions sobre la quota íntegra. L'article 203 del nou Estatut reserva la capacitat normativa a l'Estat i queda a la seva disposició cedir-la a la Generalitat en els impostos cedits parcialment. L'Estatut del 1979 no parlava de capacitat normativa, mentre que l'Estatut del Parlament l'atorgava a la Generalitat sobre tots els impostos estatals suportats a Catalunya. Fins i tot Antoni Zabalza, exsecretari d'Estat d'Hisenda amb el PSOE, ha criticat a tota pàgina la timidesa del nou Estatut en matèria de responsabilitat fiscal i no hi identifica cap avenç significatiu (*El País*, 06-03-2006).

L'ARTICLE 204.2 PARLA DE CONSTITUIR EN DOS ANYS un consorci paritari entre les agències tributàries estatal i catalana, que "podrà" transformar-se en Administració Tributària de Catalunya si el govern central així ho vol. El mateix Artur Mas va demanar el 28 de març al Cercle d'Economia la complicitat dels empresaris catalans per "crear el caldo de cultiu que permeti que, en dos anys, sigui un clam l'exigència d'una única Agència consorciada que recapti tots els impostos". No hi ha, però, gaires precedents de consorcis semblants, atès que als països federals les agències tributàries són exclusives dels governs estatals

CARLES DE MIGUEL

“Sense una agència tributària pròpia i independent, la cistella d'impostos, de la qual depèn el finançament de la Generalitat, és completament virtual”

o regionals (Alemanya, Estats Units). Els quebequesos cada any fan dues declaracions de renda, una al govern canadenc i l'altra al govern quebequés, tot un exemple de com és de difícil articular un consorci realment paritari. Si aquí es crea el consorci esmentat, de debò que la part catalana podrà accedir a tota la informació tributària generada a Catalunya?

SENSE UNA AGÈNCIA TRIBUTÀRIA PRÒPIA i independent, la cistella d'impostos, de la qual depèn el finançament de la Generalitat, és completament virtual. Tant és que se'ns atorgui el 50% o el 95% de l'IVA si l'Estat, recaptador únic, pot "ajustar en més o en menys els recursos de la Generalitat" per contribuir als mecanismes d'anivellament i de solidaritat, els quals seran fixats unilateralment pel govern central de torn (article

206). I no podem esperar gran cosa de futures lleis espanyoles: com passa també amb els aeroports, la cessió dels quals quedarà fora de l'Estatut, tota llei d'un govern espanyol cedint-los consorciadament pot ser contrarestada per una futura llei d'un altre govern espanyol recuperant-los. Per això calia blindar-los dins l'Estatut.

LA PROPOSTA DEL NOU ESTATUT AUGMENTA competències, parla de blindatge jurídic, de drets històrics i de nació al preàmbul. Es pot considerar un bon i millor Estatut, un pas endavant federal o fins i tot un salt galàctic (Maragall). Cal ser, però, molt mesurat en parlar del finançament: no hi ha canvi de model, no estan garantits més diners i quan parla d'agència tributària, de capacitat normativa o de mecanismes de solidaritat s'explicita molt bé el paper exclusiu i unilateral del govern central. Mentrestant, en els darrers anys se'ns diu que els impostos recaptats a Catalunya creixen el 10% anual.

SI ES CREU QUE EL FINANÇAMENT ÉS MÉS important que la nació i les competències no hi ha motius per celebrar gran cosa, havent de lamentar l'oportunitat perduda d'un Estatut plantejat amb un PSOE feble a Madrid, però que ara l'enfortit amic ZP ens diu que serà "per sempre". I tampoc no s'entén l'entusiasme del PSC: els partits catalans amb grup parlamentari propi al Congrés seran més necessaris que mai en el futur si s'aprova l'Estatut, que consagra la dinàmica del peix al cove com a única manera de mirar d'esmoreir la discriminació fiscal de Catalunya.

Marçal
Sintes

Cada cop que Josep Piqué es presta a prendre part en algun dels numerets d'agitació i propaganda, d'aquests que fan salivar els aznarons del PP, em puja com una sensació molt barrejada de llàstima i indignació alhora. A aquestes altures el de Vilanova i la Geltrú encara em fa patir, no hi puc fer més. Ha tornat a ocórrer amb la presentació, amb els leons del Congrés i un policia al fons, de les caixes amb els més de quatre milions de firmes que el PP diu que han aplegat contra el projecte de nou Estatut de Catalunya. L'escena, que arriba quan l'atenció del món polític es concentra de forma molt primordial en el procés d'Euskadi, va agafar inevitablement un aire com de pel·lícula de Concha Velasco, com de cromó antic. Que els populars, especialistes a sacrilitzar la Constitució i les lleis (Rajoy insistia, en el mateix acte!, en la defensa de les regles de joc), tirin endavant una operació de deslegitimació d'aquestes regles de joc (la via del referèndum no serveix per anul·lar ni modificar el text estatutari) és, a més d'una exhibició de cinisme, una estafa a les persones de bona fe que se'ls hagin cregut. Mentre feien el numeret, Piqué i altres diputats catalans, palplantats al costat de les caixes de firmes, reien obertament. Però, de què? Potser era un riure nerviós provocat per la presència de Mariano Rajoy, atès que a Catalunya sols s'han aconseguit, i això segons les seves xifres, unes 40.000 adhesions (6,4 per cent dels votants catalans del PP en les eleccions espanyoles). Més valia que s'haguessin limitat a dir Lluííííí... o, potser, Mariaííííínn..., Marianííííínn...
m.sintes@hotmail.com